

รู้จักโลกคนงาน อ่านจดหมายข่าวออนไลน์

แรงงานปริทัศน์

LABOUR REVIEW NEWSLETTER VOL.35 NO.407 Sept- Oct.2021 ปีที่ 35 ฉบับที่ 407 ก.ย.- ต.ค.2564

ภาพ voicelabour

- การเคลื่อนไหวของลัทธิสหภาพแรงงานก่อน ค.ศ.1918 : “อารมณ พงศ์พจน์”
- การจัดเก็บภาษีเพื่อการเสริมสร้างรัฐสวัสดิการ
- ลูกจ้างชุดชั้นในร้องนายกฯนายจ้างบริลเลียนท์หนีค่าชดเชย
- ยื่น UN ร้องรัฐไทยละเมิดสิทธิ 13 ผู้นำสหภาพรถไฟฯ
- MWRN แกล้งสภาพแรงงานข้ามชาติ กับสถานการณ์โควิด – 19
- แรงงานร้องน้ำมันแพง เสนอ ก.พลังงานลดราคา หยุดความเดือดร้อนประชาชน
- รมว.แรงงาน เยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์แรงงานไทย พร้อมหาแนวทางสนับสนุน

มูลนิธิอารมณ พงศ์พจน์

AROM PONGPANGAN FOUNDATION-LABOUR RESOURCE CENTRE

ก่อตั้งปี 2526 (Establishment on 1983)

51/109 ซอยงามฉวี ถ.พหลโยธิน ต.คลองหนึ่ง อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี 12120 โทรศัพท์ 0-2516-1589 โทรศัพท์/โทรสาร 0-2516-1071

51/109 Soi Ngamchawee Road.Tambon Khlong Nung, Amphoe Khlong Luang, Pathum Thani 12120, Thailand

Tel.0-25161589 Tel. / Fax 0-25161071, E-mail : apfirc@hotmail.com, apfirc@gmail.com

วัตถุประสงค์ มูลนิธิอารมณ พงศ์พจน์	THE OBJECTIVE OF AROM PONGPANGAN FOUNDATION-LABOUR RESOURCE CENTER
1.เพื่อให้การช่วยเหลือด้านการศึกษา เผยแพร่ความรู้ ทั้งทางด้านวิชาการและประสบการณ์ การฝึกฝนอบรมแก่ลูกจ้าง ตลอดจนเผยแพร่สารคดีเกี่ยวกับวิชาการด้านแรงงาน การแรงงานสัมพันธ์ และการพัฒนาแรงงาน	1.Promote the study on labour issues, dissemination of information, exchange of experiences on organizing and campaigning for industrial democracy, training workers on labour relations and formation of labour unions.
2.เพื่อให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายและสวัสดิการ แก่ผู้ใช้แรงงาน	2. Support for legal aid and struggle for workers' rights and welfare and better working conditions.
3.เพื่อจัดตั้งสถาบันการค้นคว้า ให้ผู้ใช้แรงงานได้ทำการค้นคว้า เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าและความมั่นคงของผู้ใช้แรงงาน	3. To establish a research institute for promotion of workers' education and social awareness to encourage their participation in development of the welfare and solidarity among workers.
4.เพื่อร่วมมือกับองค์กรแรงงานและสถาบันอื่นๆ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมแรงงาน ทั้งนี้ไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง	4.Cooperation with others labour organizations and institutions which pursue similar objectives.
5.เพื่อส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจ และมีส่วนร่วมพัฒนา สื่อมวลชนประเภทต่างๆ เพื่อประโยชน์แก่ผู้ใช้แรงงานและสาธารณชน	5.To promote knowledge and understanding as well as media development participation for the benefits of workers and the public in general.

วัตถุประสงค์ การจัดทำจดหมายข่าวแรงงานปักษ์ออนไลน์

“แรงงานปักษ์ออนไลน์” เป็นจดหมายข่าวออนไลน์ของมูลนิธิฯ กำหนดออกเดือนละ 1 ฉบับ เพื่อรายงานความเคลื่อนไหวขององค์กรแรงงาน สถานการณ์แรงงานสำคัญในรอบเดือน และเผยแพร่บทความที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้แรงงานส่วนรวม

As a labour foundation, we publish a monthly journal for workers called ‘Labour Review’ to report on worker movement and give some analytical reviews on current labour issues. Interested one may leave questions or subscribe ‘Labour Review’ via apfirc@hotmail.com

คณะผู้จัดทำเนื้อหา : รศ.ดร.นาพร อติวานิชยพงศ์ นางสาววาสนา ลำดี นายชฤทธิ์ มีสิทธิ์ นางสาวสุธิดา ลีนคำ

คณะออกแบบจัดทำรูปเล่ม : voicelabour มูลนิธิพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

สนับสนุนโดย : มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท

แรงงานปักษ์ออนไลน์ จัดทำขึ้นโดยมิได้มุ่งหวังผลกำไร เพื่อประโยชน์แห่งสังคมโดยรวม ร่วมสนับสนุนการจัดทำโปรดอนเงินเข้าบัญชี มูลนิธิอารมณ พงศ์พจน์ บัญชีออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาตรีเพชร เลขที่ 006-2-40890-1 หรือ ธนาคารกรุงเทพ สาขาซอยพิวเจอร์รังสิต เลขที่ 026-0-91018-7 (กรุณาแนบสำเนาส่งมายังมูลนิธิฯ ด้วย)

บทบรรณาธิการ

แรงงานปรัศน์ออนไลน์ฉบับที่ 60 (407) ประจำเดือนกันยายน-ตุลาคม 2564 พบกันในช่วงที่รัฐบาลประกาศเปิดประเทศให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเข้าประเทศได้ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายนเป็นต้นไป เพราะไม่อาจทนกับภาวะวิกฤตเศรษฐกิจหลังปิดประเทศมานานได้อีกต่อไปแล้ว

ในรอบ 25 ปีที่ผ่านมา ประเทศไทยประสบกับวิกฤตเศรษฐกิจครั้งใหญ่ 3 ครั้ง ครั้งแรกคือวิกฤตต้มยำกุ้ง (พ.ศ. 2540-2543) ครั้งที่ 2 วิกฤตแฮมเบอร์เกอร์ (พ.ศ. 2551-2553) และครั้งที่ 3 คือวิกฤตโควิด-19 (พ.ศ. 2563-ปัจจุบัน) การเกิดวิกฤตเศรษฐกิจทุกครั้ง ผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงคือคนงานที่ต้องถูกเลิกจ้าง แต่ในวิกฤตต้มยำกุ้ง ภาคเกษตรในชนบทได้รับผลกระทบน้อย ทำให้แรงงานจากภาคอุตสาหกรรมในเมืองได้กลับบ้านในชนบทอาศัยเป็นที่พักพิงชั่วคราวในระหว่างที่ตกงาน แตกต่างจากวิกฤตโควิด-19 ในปัจจุบันที่แรงงานในเมืองและเกษตรกรในชนบทได้รับผลกระทบอย่างเท่าเทียมกันจนไม่มีใครเป็นที่พึ่งพิงของใครได้อีก

วิกฤตโควิด-19 ยังส่งผลให้ปัญหาความเหลื่อมล้ำในสังคมไทยทวีความรุนแรงมากขึ้น จาก

การที่ชนชั้นแรงงานและชนชั้นกลางระดับล่างต้องยากจนลงอย่างเฉียบพลัน คนจนเข้าถึงวัคซีนและการรักษาพยาบาลได้ยากกว่าคนรวย คนทำงานใช้แรงงานไม่มีสิทธิ์ที่จะทำงานอยู่ที่บ้าน ลูกคนจนและเด็กที่อยู่ในชนบทห่างไกลเข้าไม่ถึงระบบการศึกษาแบบออนไลน์ เราจึงพบว่าในปัจจุบันคนจนที่เคยมีบ้านอยู่อาศัยกลายเป็นคนไร้บ้าน ส่วนผู้ป่วยด้วยโรคโควิด-19 ที่นอนตายอยู่ในบ้านเพราะไม่มีรถพยาบาลมารับไปรักษาส่วนใหญ่คือคนจน เด็กๆ ลูกคนจนจำนวนหนึ่งต้องหลุดออกจากการศึกษาในระบบโรงเรียน

ภาวะวิกฤตเศรษฐกิจในปัจจุบันถูกซ้ำเติมด้วยวิกฤตทางการเมือง เมื่อคนจำนวนมากสิ้นหวังกับการบริหารประเทศของรัฐบาล ก่อให้เกิดการชุมนุมประท้วงขับไล่รัฐบาลอยู่เป็นระยะ การเคลื่อนไหวขับไล่รัฐบาลของคนบางกลุ่ม เช่น การชุมนุมที่บริเวณแยกสามเหลี่ยมดินแดงถูกมองว่าเป็นพวกก้าวร้าว นิยมความรุนแรงและถูกตอบโต้จากเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยความรุนแรงเช่นเดียวกัน โดยที่สังคมไม่ได้ให้ความสำคัญกับสาเหตุที่ทำให้พวกเขาออกมาเคลื่อนไหวด้วยการใช้ความรุนแรง

มีงานวิจัยของนักวิชาการคือผศ.ดร.กนกรัตน์ เลิศชูสกุล พบว่าผู้ชุมนุมที่แยกสามเหลี่ยมดินแดง แท้จริงแล้วส่วนใหญ่คือลูกหลานของคนชั้นล่างสุดที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ พวกเขาเลือกใช้วิธีการต่อสู้แบบเผชิญหน้า ปะทะ และตอบโต้เจ้าหน้าที่ของรัฐเพราะสิ้นหวังกับการ

เคลื่อนไหวเชิงสัญลักษณ์และแนวทางสันติวิธีที่ทำมาก่อนหน้านี้แต่ผู้มีอำนาจไม่ได้ให้ความสนใจ

สุดท้ายนี้ได้แต่หวังว่าสังคมไทยจะพบทางออกจากวิกฤตทางเศรษฐกิจและการเมืองที่เป็นอยู่ในปัจจุบันได้โดยเร็ว

อารมณ พงศ์พจน์ : ชีวิตและงาน

“กรรมกร”

เป็นหนังสือเกี่ยวกับความรู้เรื่องขบวนการกรรมกร เขียนโดย“อารมณ พงศ์พจน์”

สนับสนุนการจัดพิมพ์โดย สหพันธ์สหภาพแรงงานเสรีระหว่างประเทศ (ICFTU) พุทธศักราช 2522

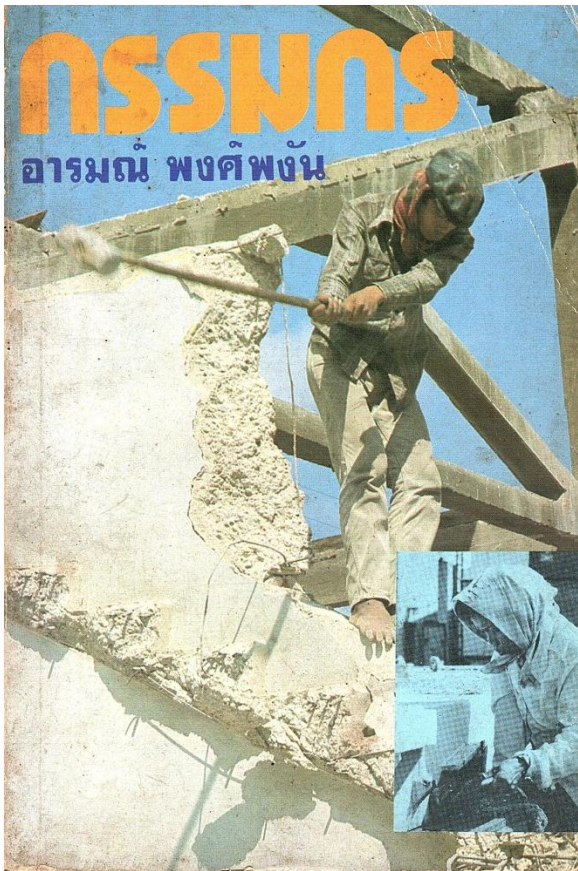
และจัดพิมพ์ซ้ำในหนังสือ อารมณ พงศ์พจน์ ปัญญาชนของขบวนการกรรมกรไทย

จัดพิมพ์โดย มูลนิธิอารมณ พงศ์พจน์

สนับสนุนการจัดพิมพ์โดย มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท ธันวาคม 2542

.....

แต่เพื่อนกรรมกร ผู้ทุกข์ยากทั้งมวล

กระแสการเคลื่อนไหวหลักของลัทธิสหภาพ
แรงงานก่อนปี ค.ศ.1918

แนวความคิดเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์การ
ทางด้านสากล เพื่อยกระดับการเคลื่อนไหวทางด้าน
แรงงานทั่วโลกได้เริ่มก้าวหน้าขึ้นในระยะเวลา
ตอนต้นศตวรรษที่ 20 แม้ว่าจะมีข้อขัดข้องอยู่อย่าง
มากมาย เกี่ยวกับการรวบรวมแนวความคิดที่
แตกต่างกันออกไปให้เข้ามาเป็นลัทธิเดียวกันก็ตาม
ข้อขัดแย้งต่างๆเหล่านี้เกิดขึ้นไปทั่ว สาเหตุเพราะ
สหภาพแรงงานแต่ละประเทศนั้นเกิดขึ้นใน
ภาวะการณ์ทางด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมที่
แตกต่างกันออกไป สหภาพแรงงานในแต่ละประเทศ
ได้รับการพัฒนาไปไม่เหมือนกันและในเงื่อนไขที่
แตกต่างกัน รูปแบบแห่งแนวความคิดของระบบ

สหภาพแรงงานต่างๆ ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งปรัชญาที่เป็นของตัวเอง และยุทธวิธีที่เป็นของแต่ละประเทศ โดยเฉพาะ ซึ่งมีผลเกี่ยวกันไปถึงสิ่งที่แสดงให้เห็นได้ว่า ความร่วมมือกันระหว่างชาติบนแผนการของการจัดตั้งองค์การทางด้านสากล ย่อมอยู่ในภาวะที่ไม่แน่นอน

ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 การเคลื่อนไหวของระบบสหภาพแรงงานแตกแยกออกจากกันเป็น 4 แนวทางใหญ่ๆ ด้วยกันคือ

1. ลัทธิสหภาพแรงงานแบบดั้งเดิม (Original Trade Unionism)

เป็นลัทธิที่เป็นแกนสำคัญแห่งการเคลื่อนไหวทางด้านแรงงานอยู่ในหมู่ชาวแองโกล-แซกซอน มีจุดกำเนิดมาจากองค์การสหภาพแรงงานในอังกฤษ สภาแรงงานของ อังกฤษ (Trades Union Congress) ซึ่งเพิ่มจำนวนสมาชิกจาก 432,000 คน ในปี 1903 เป็น 1,087,000 คน ในปี 1914 เป็นผู้ริเริ่มลัทธินี้ แนวทางแบบนี้ก่อให้เกิดสหภาพแรงงานที่เป็นสาขาอาชีพโดยเฉพาะทั้งทางด้านแนวทางและขอบเขตการเคลื่อนไหว งานที่ลัทธิสหภาพแรงงานแบบนี้เข้าไปเคลื่อนไหวเกี่ยวข้องอยู่แต่เฉพาะปัญหาทางด้านเศรษฐกิจที่มีผลกระทบกระเทือนต่อคนงานเงื่อนไขของการทำงาน ค่าจ้าง ฯลฯ เท่านั้น ไม่เคลื่อนไหวตามรูปแบบการชี้นำของลัทธิมาร์กซ์ ลัทธิสหภาพแรงงานแบบนี้ไม่ได้ถือว่าการต่อสู้ทางด้าน

ชนชั้นเป็นเป้าหมายพื้นฐานที่ต้องถือเป็นนโยบายหลักของกรรมกร สำหรับวิธีการที่จะแก้ไขชะตากรรมของกรรมกรผู้ใช้แรงงานให้ดีขึ้นนั้น ลัทธิสหภาพแรงงานแบบดั้งเดิมในอังกฤษนี้เชื่อมั่นเป็นลักษณะเช่นนี้แล้ว สถานการณ์ต่างๆ ของคนงานก็จะค่อยๆ มั่นคงมากขึ้น เป็นการสร้างฐานะทางสังคมของคนงานที่ละน้อย สหภาพแรงงานต่างๆ ภายใต้การนำของ TUC ได้มีส่วนร่วมในการจัดตั้งพรรคกรรมกร (Labour Party) ขึ้นมาในปี 1901 และหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็ได้กลายมาเป็นกลุ่มพลังทางการเมืองในรัฐสภาที่แข็งแกร่ง และกลายเป็นพรรคการเมืองพรรคหนึ่งของอังกฤษไปในที่สุด (นักประวัติศาสตร์ได้แบ่งวิวัฒนาการของลัทธิสหภาพแรงงานที่เป็นของพวกคนงานช่างฝีมือและ New Unionism หรือลัทธิสหภาพแรงงานแบบใหม่พิจารณาพื้นฐานของสหภาพแรงงานที่เป็นของพวกคนงานโรงงานอุตสาหกรรม

2. ลัทธิสหภาพแรงงานแบบอนาธิปไตย-กึ่งสังคมนิยม (Anarcho Syndicalism)

เริ่มแรกในกลุ่มประเทศลาติน และแสดงออกมาให้เห็นเป็นรูปแบบของลัทธิสหภาพแรงงานแบบนี้ในสนธิสัญญา Charter of Amiens (1906) เป็นลัทธิสหภาพแรงงานที่ไม่เหมือนกันกับลัทธิสหภาพแรงงานแบบดั้งเดิม ลัทธิสหภาพแรงงานแบบนี้มุ่งทำลายระบบทุนนิยม (Capitalistic System) โดย

อ้างว่าจะเป็นวิถีทางเดียวที่สามารถรักษาผลประโยชน์ของชนชั้นคนงานเอาไว้ได้ ดังนั้นการเคลื่อนไหวของลัทธิสหภาพแรงงานแบบนี้จึงเป็นเรื่องการต่อสู้เพื่อชนชั้น การเคลื่อนไหวต่างๆ ตั้งอยู่บนพื้นฐานที่เรียกว่า “สหภาพแรงงานสามารถยืนอยู่บนขาของตนเองได้ เลี้ยงตนเองได้” สนธิสัญญา Charter of Amiens ได้ชี้แนะว่า การต่อสู้ระหว่างชนชั้นนี้เป็นเรื่องสำคัญของคนงานโดยเฉพาะ ซึ่งลัทธินี้เรียกคนงานว่า “ผู้ผลิต” ดังนั้น จึงไม่สมควรรวมสมาคมกับการเคลื่อนไหวทางการเมืองของพรรคการเมืองที่อยู่ในรูปแบบผสมโดยสภาพตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นลักษณะร่วมกันระหว่างประชาชนกับผู้ผลิต พวกอนาธิปไตย-กึ่งสังคมนิยมเชื่อว่า รัฐ มีความชั่วร้ายอยู่ในตัวของมันเองอย่างเช่นข้าราชการของรัฐก็เป็นกลไกหาผลประโยชน์ของผู้มีอำนาจ เพื่อผู้มีอำนาจในรัฐนั่นเอง ลัทธิสหภาพแรงงานแบบอนาธิปไตย-กึ่งสังคมนิยมนี้ต่อต้านพวกยึดถือลัทธิบอลเชวิค ซึ่งเป็นเผด็จการโดยชนชั้นกรรมาชีพอย่างรุนแรง ในการต่อสู้ของคนงานนั้น พวกเขาเชื่อว่าความคล่องตัวของคนกลุ่มน้อย ย่อมมีประสิทธิภาพมากกว่าประชาชนส่วนใหญ่ที่ไม่ได้รับการจัดตั้ง นี่คือนักอนาธิปไตย ยึดถือลัทธิปัจเจกบุคคลอย่างแท้จริง

รูปแบบของลัทธิสหภาพแรงงานแบบนี้ หยั่งรากลึกในฝรั่งเศส สเปน อาร์เจนตินา และเม็กซิโก รวมทั้งในสวีเดนและเนเธอร์แลนด์

3. ลัทธิสหภาพแรงงานแบบสังคมนิยมประชาธิปไตย (Social-Democratic Trade Unionism)

ลัทธิสหภาพแรงงานแบบนี้ เริ่มกำเนิดขึ้นในตอนต้นศตวรรษที่ 20 เจริญเติบโตอย่างเข้มแข็งในทุกๆ หนแห่งที่มีพรรคการเมืองแบบสังคมนิยมประชาธิปไตย เป็นพรรคการเมืองที่มีอำนาจอย่างเช่นในเยอรมันและออสเตรีย ลัทธิสหภาพแรงงานแบบนี้ ได้รับการพัฒนาขึ้นในเบลเยียม เนเธอร์แลนด์ และกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย ยุโรปตะวันออกและสวิสเซอร์แลนด์ พรรคการเมืองและสหภาพแรงงานช่วยกันทำงาน รูปแบบในการมองปัญหาทั่วไป ให้ความสนใจการเคลื่อนไหวทางด้านแรงงานจากแง่มุมต่างๆ ของการเมือง และเอาใจใส่เกี่ยวกับปัญหาทางด้านเศรษฐกิจโดยเฉพาะ จากทัศนะทางด้านการเมืองสหภาพแรงงานในลัทธินี้จึงอยู่ในกลุ่มเดียวกันกับพรรคการเมืองสังคมนิยมประชาธิปไตย และเป็นสิ่งที่ได้รับการยืนยันว่านี่คือระบอบการปกครองระบบใหม่ นั่นคือพรรคการเมืองเป็นสหภาพแรงงานไปในตัวด้วย แต่การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางด้านเศรษฐกิจและสังคมนี้ เป็นการเปลี่ยนแปลงในลักษณะค่อยเป็นค่อยไป

ประสบความสำเร็จในบางส่วนของโครงสร้างเท่านั้น เป็นช่วงผ่านที่ค่อนข้างช้าจากระบบการเมืองแบบประชาธิปไตย ไปสู่ระบบเศรษฐกิจและระบบสังคมแบบประชาธิปไตย ในประเทศฝรั่งเศส รูปแบบของลัทธิสหภาพแรงงานแบบนี้คือ พวก “อาจเป็นไปได้” (Possibilists)” และในอังกฤษคือ “พวกสังคมนิยมเฟเบียน (Fabianists)” ของสมาคมเฟเบียน

สรุปแล้ว แต่ละแนวทางของสหภาพแรงงานถูกกำหนดโดยสภาพเปรียบเทียบทางด้านการจัดตั้งตามรูปแบบการเมือง ลัทธิสหภาพแรงงานแบบดั้งเดิม สนับสนุนไม่ให้มีการต่อสู้ทางด้านการเมือง ลัทธิสหภาพแรงงานแบบอนาธิปไตย-กึ่งสังคมนิยมประกาศความสำคัญของสหภาพแรงงานเหนือรัฐ ลัทธิสหภาพแรงงานสังคมนิยมประชาธิปไตย เห็นความเสมอภาคกันระหว่างสหภาพแรงงานกับพรรคการเมือง

4. การเคลื่อนไหวของสหภาพแรงงานชาวคริสต์ (Christian Trade Union Movement)

เป็นการเคลื่อนไหวของลัทธิสหภาพแรงงานอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นความสมบูรณ์แตกต่างกันออกไปจากชนิดอื่นๆ ได้รับการพัฒนาขึ้นมาในปีสุดท้ายของศตวรรษที่ 19 และช่วงเริ่มต้นของศตวรรษที่ 20 ความเคลื่อนไหวของลัทธิสหภาพแรงงานแบบนี้มีรูปแบบเป็นไปตาม Papal Encyclical (สาส์นของ

สันตะปาปา) “Rerum Novarum”(1891) ซึ่งกำหนดให้สละทุกสิ่งที่มีอยู่ตามแนวทางของนโยบายทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองแห่งโลกของชาวคริสต์ ลัทธิสหภาพแรงงานแบบนี้ยืนยันถึงระบบเศรษฐกิจและการมีชีวิตอยู่ในสังคมในความหมายของ “ได้กๆ ทุกคนและประชาชนทุกคนสมควรได้รับความช่วยเหลือ” และปฏิเสธ “ความรุนแรงและการต่อสู้ระหว่างชนชั้นไม่ว่าจะมาจากทางด้านนายจ้างหรือจากทางด้านคนงาน” ความสัมพันธ์ระหว่างเอกชน ระหว่างชนชั้นและระหว่างประชาชนต้องได้รับการดูแลโดยตรงโดยชาวคริสต์เียนซึ่งมีจิตใจเต็มเปี่ยมไปด้วยความเป็นธรรมและเมตตาธรรม

ลัทธิสหภาพแรงงานแบบชาวคริสต์ ปฏิเสธลัทธิเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม สังคมนิยม และคอมมิวนิสต์ ลัทธิสหภาพแรงงานแบบนี้มีความเชื่อมั่นในการรวมกันเป็นกลุ่มก้อน เพื่อเปลี่ยนการต่อสู้ทางด้านชนชั้นให้หมดไปโดยการจัดการศึกษาอบรมให้แก่คนงานแทน ความเติบโตของลัทธิสหภาพแรงงานของชาวคริสต์เียนก่อให้เกิดความกระทบกระทั่งกันแก่การเคลื่อนไหวทางด้านแรงงานสองประการด้วยกันคือ เพื่อกลุ่มลัทธิสหภาพแรงงานตามรูปแบบนี้จัดตั้งขึ้นมาก็กลายเป็นที่ยอมรับของคนงานอย่างกว้างขวาง ทั้งจากกลุ่มของคนงานที่รวมตัวอยู่ในลัทธิสหภาพแรงงานแบบอื่นๆ และผลแห่งการได้รับการยอมรับนี้เองที่ทำให้การรวมกลุ่ม

เพื่อจัดตั้งได้เพิ่มจำนวนคนงานที่เข้าร่วมอย่างมากมาย ส่วนในอีกด้านหนึ่ง ความแตกแยกกันในหมู่ชนชั้นกรรมกรนำไปสู่ลัทธิสหภาพแรงงานในทางลบต่อสังคมในประเทศต่างๆ ของทวีปยุโรปอย่างมากมาย เมื่อลัทธิสหภาพแรงงานของชาวคริสเตียนเติบโตขึ้นในช่วงเวลาแรกๆ ลัทธินี้อยู่ในรูปแบบของผู้เตรียมการทำลายการนัดหยุดงาน

ในตอนต้นศตวรรษที่ 20 มีคนงานประมาณสามล้านคนที่อยู่ในสังกัดของสหภาพแรงงาน ในจำนวนนี้ประมาณ 2.5 ล้านคนเชื่อมั่นในระบบสังคมนิยม ในขณะที่จำนวนสมาชิกเพิ่มขึ้นอย่างมีพลังนี้ นักสหภาพแรงงานก็มีอำนาจเพิ่มมากขึ้นพร้อมกันไป ด้วย จากทางด้านการเงินที่ได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิทางด้านสังคมต่างๆ และจากเงินค่าธรรมเนียมต่างๆ ที่ได้เพิ่มมากขึ้น จากการเพิ่มของสมาชิก

สหภาพแรงงานได้กลายเป็นองค์กรที่มีความรอบรู้และมีพลังทางด้านความสำนึกในหน้าที่ของตนเองเพิ่มมากขึ้น นายจ้างจำนวนหนึ่งยังคงมี

ปฏิกิริยาต่อระบบสหภาพแรงงาน ยังคงปฏิเสธที่จะเจรจาแก้ไขปัญหาต่างๆ ภายใต้อาณัติของการกับตัวแทนของสหภาพแรงงาน ในขณะเดียวกันนั้น ทางด้านสหภาพแรงงาน การจัดทำสัญญาต่างๆ ในการทำงานเริ่มต้นเป็นระบบที่สมบูรณ์มากขึ้น สัญญาต่างๆ ในการทำงานได้ครอบคลุมไปถึงปัญหาค่าจ้างแรงงานด้วย และในไม่ช้าก็ได้ครอบคลุมไปถึงเงื่อนไขในการทำงานโดยทั่วไปด้วย ระยะแรกๆ นั้นระบบสหภาพแรงงานถูกใช้เพื่อประโยชน์ของคนงานเฉพาะในกิจการของเอกชน และต่อมาก็แผ่กระจายเข้าไปในทุกๆ ส่วนของอุตสาหกรรมอย่างครบถ้วน ในประเทศอังกฤษ จำนวนของคนงานที่สังกัดอยู่ภายใต้ระบบสหภาพแรงงานมีประมาณ 2,400,000 คนในปี ค.ศ.1910 ในประเทศเยอรมันในปี ค.ศ.1913 มีคนงานสองล้านกว่าคน ซึ่งอยู่ในระบบสหภาพแรงงาน

บทความ

การจัดเก็บภาษี เพื่อการเสริมสร้างรัฐสวัสดิการ

โชคชัย สุทธาเวช

บทนำ

ประเทศไทยเป็นรัฐสวัสดิการแล้ว และกำลังดำเนินการเสริมสร้างเพื่อไปสู่ความอยู่ดีกินดีให้กับผู้คนมากขึ้น คือในความเป็นจริง เรากำลังวิ่งอยู่บนเส้นทางรัฐสวัสดิการมาแล้ว อย่างน้อยร่วมครึ่งทาง (โดยอุปมา) ในระยะเวลาบนเส้นทางนั้น อย่างน้อย 30 ปี มาแล้ว แต่ที่พบบ่อยในคำพูด ข้อเขียน หรือ

วิดีโอ ก็ยังมีการกล่าวคล้ายกับว่า เรายังไม่ได้เข้าไปอยู่ในครองหรือลู่วิ่งของรัฐสวัสดิการ หรือเรายังอยู่ตรงไหนสักแห่งที่ไม่ใช่จุดสตาร์ทอยู่เลย เท่ากับความจริงที่เป็นอยู่จะมากหรือน้อยก็ตาม ถูกลมองข้ามและโฆษณาชวนเชื่อให้เห็นว่า มันไม่มีอยู่จริง หรือมีแบบต่ำต้อยด้อยค่า หรือผิดจากที่ควรจะเป็นไปเสียหมด – ทำไมเราจึงเห็นความจริงต่างกัน หรือหลีกเลี่ยงความจริงที่มีอยู่จริง หรือไม่แสดงความจริงให้ครบถ้วนหรือเข้าใจความจริงมากขึ้น? เพราะสถานภาพ บทบาท อคติ ลัทธิ ความเชื่อ อุดมการณ์ ฯลฯ หรือเปล่า!? แต่ก็เป็นที่เสียดายในการมองโลกของใครๆ!

ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอเชิญชวนให้ท่านทั้งหลายพิจารณาคุณค่าอธิบายและข้อเสนอที่จะกล่าวต่อไปนี้

เพื่อทำความเข้าใจกับรัฐสวัสดิการไทยให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมิติภาษีเพื่อการเสริมสร้างรัฐสวัสดิการ

รัฐสวัสดิการกับภาษีอัตราก้าวหน้า

รัฐสวัสดิการย่อมอยู่คู่กับภาษีอัตราก้าวหน้า (Progressive tax rate) เป็นสำคัญ เพราะเป็นการกระจายรายได้ เป็นการเอาเงินคนรวยมาช่วยคนจนแบบหนึ่ง และประเทศไทยเรา ก็มีการเก็บภาษีรายได้ในอัตราก้าวหน้ากันมาแล้วหลายปี - ใครทำให้ภาษีรายได้ในอัตราก้าวหน้าเช่นนี้เกิดขึ้นในประเทศไทย??? แต่หลายท่านอาจจะเข้าใจว่าประเทศไทยยังไม่มีระบบภาษีรายได้ในอัตราก้าวหน้า และภาษีทรัพย์สินไทยก็เก็บในอัตราก้าวหน้า เพียงแต่ยังเก็บในอัตราที่ต่ำมาก การเรียกร้องให้มีการจัดเก็บภาษีในอัตราก้าวหน้าจึงเป็นการเรียกร้องให้ประเทศไทยทำในสิ่งที่ทำอยู่แล้ว!

อัตราการจัดเก็บภาษีรายได้บุคคลในอัตราก้าวหน้าในปัจจุบันของไทย มี 8 ระดับ ระหว่าง 5 - 35% ของรายได้บุคคลประจำปี คือ (1) 0-150,000 บาท ไม่ต้องเสียภาษี, (2) 150,001-300,000 บาท จ่าย 5%, (3) 300,001 - 500,000 บาท จ่าย 10%, (4) 500,001-750,000 บาท จ่าย 15%, (5) 750,001-1,000,000 บาท จ่าย 20%, (6) 1,000,001-2,000,000 บาท จ่าย 25%, (7) 2,000,001-5,000,000 บาท จ่าย

30%, และ (8) 5,000,001 บาทขึ้นไป จ่าย 35% ซึ่งอัตราสูงสุดในระดับ 35% นี้ ก็ถือว่าไม่เลวนักสำหรับการเป็นรัฐสวัสดิการไทยที่ผ่านมาจนถึงสภาวะปัจจุบัน แบบประเทศกำลังพัฒนาที่มีรายได้ปานกลางขั้นสูง ตามที่ธนาคารโลกจัดเราไว้ตรงนั้น

แต่พุทโธเอ๊ย! คนไทยที่มีรายได้ (และผู้ที่มิรายได้หลังหักค่าลดหย่อนต่างๆ) ถึงระดับสามารถจ่ายภาษีรายได้บุคคลประจำปีได้จริง ก็มีอยู่เพียง 4-5 ล้านคนเท่านั้นเอง! (คือมีรายได้ถึงและยื่นจ่ายภาษี 8-10 ล้านคน แต่จ่ายจริงหายไปครึ่งหนึ่งหรือกว่าครึ่งหนึ่ง) จากกำลังแรงงาน 38 ล้านคน เพราะคนทำงานส่วนใหญ่ประมาณ 24-25 ล้านคนอยู่นอกระบบภาษี โดยเฉพาะแรงงานนอกระบบและผู้ประกอบอาชีพอิสระส่วนใหญ่ ไม่มีการแสดงรายได้และไม่ยื่นชำระภาษี และในกำลังแรงงานนั้น ก็ยังมีผู้มีรายได้ต่อปีต่ำจำนวนมาก เช่น มีรายได้ไม่ถึง 1.5 แสนบาท รวม 7-8 ล้านคน จึงไม่ต้องจ่ายภาษี หรือมี

รายได้เกิน 1.5 แสนบาท/ปี แต่ได้รับลดหย่อนต่างๆ จนไม่ต้องเสียภาษีอีกหลายล้านคน รวมๆ กันแล้ว ก็มีแรงงานไทยถึง 33-34 ล้านคน ที่ไม่ต้องจ่ายภาษีรายได้บุคคลแต่อย่างใด – น่าหดหู่มากใช่ไหมครับ 😞 และประเด็นนี้ต่างหาก คือปัญหาสำคัญของรัฐสวัสดิการไทย คือ ประชาชนส่วนใหญ่ยังมีรายได้ต่ำ และไม่ได้จ่ายภาษี ไม่ใช่การขาดระบบภาษีอัตราก้าวหน้าครับ!

ผู้ประท้วงรัฐบาลที่วิตกกังวลกับการที่รัฐบาลเอาภาษีประชาชนไปใช้อย่างไม่มีประสิทธิภาพนั้น ทำถูกแล้วในแง่มุมหนึ่ง หากผู้พูดท่านนั้น อยู่ในกลุ่มคน 4-5 ล้านคน ที่จ่ายภาษีรายได้บุคคลประจำปี แต่ไม่ใช่ในนามคนทั้งประเทศที่ส่วนใหญ่ไม่ได้จ่ายภาษีรายได้บุคคลประจำปี

แต่ในแง่ของฐานภาษีอื่น ก็สามารถเรียกได้ว่า ท่านผู้นั้นพูดแทนคนทั้งประเทศก็ได้ คือ ในนามผู้จ่ายภาษีมูลค่าเพิ่ม แม้ว่าเราจะเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเฉลี่ยกันไม่มาก คนละเล็กละน้อย คือในประเทศไทยใช้กัน 7-10% ของราคาสินค้าและบริการ (แต่ปัจจุบัน

เก็บที่ 7% ของราคาสินค้าและบริการ) ที่ผู้ขายมักจะผลักภาระมาให้ผู้ซื้อ เพื่อคงกำไรของตนไว้ โดยใครบริโภคหรือจับจ่ายใช้สอยมากก็จ่ายมาก คือคนรวยจ่ายมาก คนจนจ่ายน้อย ชาวบ้านโดยทั่วไปที่มีรายได้ในระดับที่ไม่ต้องเสียภาษีรายได้บุคคลธรรมดา ก็คงจ่ายภาษีมูลค่าเพิ่มปีละ 5,000-6,000 บาท น้อยกว่าผู้เสียภาษีรายได้บุคคลประมาณ 5-20 เท่าตัว ที่ต้องจ่ายภาษีมูลค่าเพิ่มอีกด้วย แต่ปีหนึ่งๆ รัฐบาลก็สามารถเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มทั่วประเทศได้มากพอสมควร และปริมาณมากกว่าภาษีรายได้บุคคล เพราะจำนวนคนจ่ายกว้างขวางมากๆ เกือบจะเป็นประชากรทั้งประเทศ หรือไม่น้อยกว่า ¼ ของคนทั้งประเทศ (กล่าวเช่นนี้ ผู้ประกันตนในระบบประกันสังคม รับภาระไม่เบาทีเดียว และอาจหมายถึงการที่ผู้ประกันตนจะมีเสียดังในสังคมมากเป็นพิเศษ เพราะจ่ายทั้งภาษีรายได้บุคคล ภาษีมูลค่าเพิ่ม และเงินสมทบประกันสังคม ซึ่งก็เป็นการเก็บภาษีอีกแบบหนึ่งจากเงินเดือนหรือรายได้ที่เรียกว่า ภาษีเครื่องหมายติดหนูหรือภาษีที่จ่ายเพื่อวัตถุประสงค์เป็นการเฉพาะ - Earmarked tax)

การจัดเก็บภาษีเพื่อเสริมสร้างรัฐสวัสดิการ

รัฐสามารถใช้ภาษีและรายได้อื่นที่ไม่ใช่ภาษีเอามาเสริมสร้างรัฐสวัสดิการได้หมด! ในกรณีภาษีรัฐบาลอาจหาทางเพิ่มอัตราภาษีให้จัดเก็บสูงขึ้นหรือลดลง ตามความเหมาะสม คือมีลูกเล่นให้เศรษฐกิจ

เติบโตและเกิดดุลยภาพทางสังคม แต่ควรจัดเก็บให้หลากหลายประเภทภาษี และเก็บได้ทั่วถึงจริงๆ คือ ภาษีทุกประเภท ทั้งภาษีสรรพสามิต ภาษีรายได้ บริษัทหรือนิติบุคคล ภาษีทรัพย์สิน อาทิ ที่ดิน สิ่งปลูกสร้าง และมรดก และภาษีมูลค่าเพิ่มที่กล่าวแล้ว นั้น ที่ทุกคนไม่ว่ารวยหรือจนต้องจ่าย แต่ภาษีมูลค่าเพิ่ม หากเก็บมากก็มีผลเสียต่อการลงทุนและค้าขาย และเป็นภาระแก่ผู้บริโภคมากขึ้น จากการมักจะผลักภาระของผู้ขายไปที่ผู้ซื้อ เมื่อรัฐบาลจัดเก็บเพิ่ม โดยเพิ่มราคาสินค้าและบริการแทนภาระของตน การเพิ่มอัตราภาษีมูลค่าเพิ่มจึงเป็นเรื่องกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของทุกรัฐบาลที่ผ่านมา

ในส่วนภาษีรายได้บุคคลดังที่กล่าวแล้ว ก็อาจเก็บเพิ่มจากมนุษย์เงินเดือนและแรงงานนอกระบบหรือผู้ประกอบการอาชีพอิสระ (แบบหลังนี้มีจำนวนน้อยมากที่จ่ายภาษี) ที่จากตอนนี้เก็บสูงสุด 35% ปรับไปเป็นสูงสุด 50-60% แบบประเทศสแกนดิเนเวีย แต่ก็ต้องใช้เวลาอีกหลายปี ผมคิดว่าไม่น้อยกว่า 30 ปี เพราะตอนนี้รายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรไทยมีเพียงประมาณ 230,000 บาท/ปี เท่ากับว่าคนไทยส่วนใหญ่ยังจ่ายภาษีรายได้บุคคลในอัตรา 5% อันยังอยู่ตรงอัตราต่ำสุดของอัตราการเสียภาษีเท่านั้นเอง (OMG!) หากปรับอัตราการจัดเก็บให้ก้าวหน้าจากที่ก้าวหน้าอยู่แล้ว ให้สูงขึ้นไปอีก คนจ่ายได้ก็มีคนรวยจำนวนน้อยอยู่ดี

ความรับผิดชอบในการจ่ายภาษี และข้อเสนอในการปรับการสมทบเงินในกองทุนประกันสังคม

ฉะนั้น ในอีกทางหนึ่ง อย่างว่าแต่เรื่องเรียกว่า รัฐบาลต้องจัดสวัสดิการแก่ประชาชนให้มากขึ้นเท่านั้น แต่เราต้องร่วมกันรับผิดชอบทำให้รัฐมีความร่ำรวยมากขึ้นด้วย (ชาวรัฐสวัสดิการล้วนมีวัฒนธรรมแบบนี้) ไม่เช่นนั้นจะเอาเงินที่ไหนให้มากพอมาบำรุงประชาชน โดยต้องหาทางทำให้เกิดการสร้างและจ้างงานที่มีคุณค่า (Decent work) เต็มที่ตลอดเวลา และทำให้รายได้เฉลี่ยของคนไทยส่วนใหญ่สูงขึ้นๆ ตามผลิตภาพและเหตุปัจจัยอื่นๆ อันสมควร เพื่อจะได้มีกำลังจ่ายภาษีและช่วยกระจายความมั่งคั่งกันให้ทั่วถึงมากขึ้นในทุกหมู่เหล่า โดยต้องทำให้คนที่กำลังทำงานอยู่ทั้ง 38 ล้านคน สามารถจ่ายภาษีรายได้บุคคลได้ทั้งหมด ไม่ใช่จ่ายกันอยู่และรับภาระกันหนักอึ้งเพียง 4-5 ล้านคนแบบทุกวันนี้ โดย 30 กว่าล้านคน ไม่ได้จ่ายภาษีรายได้ ทั้งยังต้อง

เลี้ยงดูคนเกษียณที่ส่วนใหญ่ไม่ได้ทำงานและไม่ได้
จ่ายภาษีอีก 13-15 ล้านคน ด้วยครับ!

ในขณะที่ ยังไปไม่ถึงเป้าหมายที่เสนอข้างต้น
เราก็คควรมาดูว่าปริมาณและอัตราการจ่ายเงินสมทบ
เข้ากองทุนประกันสังคมในปัจจุบันจะขยับได้
อย่างไร ตามที่ข้าพเจ้าเคยเสนอมาตั้งแต่ปี 2558 เมื่อ
กฎหมายประกันสังคมอายุครบ 25 ปี แล้วนั้น ทั้ง
เขียนและพูดหลายที่ (ขอร้องที่ต้องยืนยัน) ให้ขยาย
ปริมาณเพดานเงินสมทบไปถึง 1 แสนบาท แทน 1.5
หมื่นบาท ในปัจจุบันที่ใช้กันมาร่วม 30 ปี และปรับ
เพิ่มอัตราสมทบของฝ่ายแรงงานที่เล็กลงน้อยปีละ
0.5% หากช่วยกันทำให้ได้ติดต่อกัน 25 ปี (เงินเดือน
ประจำปีปรับเพิ่มประจำปีโดยทั่วไป 3-5% ขอแบ่งมา
เข้ากองทุนประกันสังคมเพียง 0.5% นับว่าไม่มาก
เลย) อัตราการสมทบก็จะกลายเป็น 30% (จากฐาน
ปกติ 5% - ไม่ยึดเอาภาวะปัจจุบันของการลดอัตรา
การเก็บเนื่องจากโควิดระบาดในปัจจุบันที่เหลือ 1-
2%) และนี่ยังไม่รวมการสมทบของนายจ้างและ
รัฐบาล (หากสองฝ่ายนี้ยอมด้วย! – แต่ก็คือความยาก

อีกสองประการ) ที่จะทำให้เงินในกองทุนเติบโต
อย่างหน้ามือเป็นหลังมือ

หากทำได้ตามที่เสนอ อีก 25 ปีข้างหน้า ผู้
เกษียณอายุในระบบประกันสังคม ก็จะมีเงินบำนาญ
ไม่น้อยกว่าคนละ 50,000 บาท/เดือน (ตั้งเป้ากันไว้
เลยในเชิงเป้าหมายตามระยะเวลา – สมมติว่าภายใน
พ.ศ. 2590) ไม่ใช่ได้กันเพียงเดือนละประมาณ 3,000
- 4,000 บาท และไม่มีการปรับเพิ่มให้ด้วย อันดู
เหมือนว่าคนชราภาพในกองทุนประกันสังคม เป็น
คนที่โลกลืมไปเสียแล้ว! เช่นในปัจจุบัน ทั้งหากอัตรา
การสมทบขยับอย่างอัตโนมัติที่เล็กลงน้อย อย่าง
ไม่เดือดร้อนหรือแทบไม่เดือดร้อนกระไรมากนัก เรา
ก็จะมีเงินเพิ่มเติมในกระปุกออมสินรวมและของแต่ละ
คน ที่จะทำให้เรามีชีวิตอย่างมีคุณภาพชีวิตใน
หลากหลายด้านที่เพียบพร้อมมากขึ้น และความ
มั่นคงในความเป็นรัฐสวัสดิการในระยะยาวชั่วลูก
หลาน เหลน ลื้อ ลีบ และเลขกว่านี้ ก็จะเกิดขึ้นอย่าง
แน่นอน 😊

สรุป

รัฐสวัสดิการไทยจะแข็งแกร่งมากขึ้น ก็เมื่อ
คนทำงานทุกคน ไม่ว่าจะเป็นแรงงานในระบบหรื
นอกระบบ มีรายได้ถึงระดับที่สามารถจ่ายภาษีได้
อย่างถ้วนทั่ว และร่วมรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในกองทุน
ประกันสังคมร่วมกับนายจ้างและรัฐบาลอย่างยั่งยืน

สภาแรงงานและองค์กรแรงงานต่างๆ จึงไม่ควรเรียกร้องแค่ให้มีเงินบำนาญแรงงานชราภาพไม่น้อยกว่า 5,000 บาท/เดือน หรือขยายเพดานการสมทบขึ้นสูงเพียง 20,000 บาท แต่กำหนดเป้าหมายและทิศทางการเคลื่อนไหวที่ไปไกลกว่านั้น เพื่อการมีเงินทุนที่เพียงพอในค่าใช้จ่ายทุกประเภทในอนาคต

รวมทั้งการชราภาพ โดยได้โปรดพิจารณาข้อเสนอที่ข้าพเจ้าเสนอข้างต้นอย่างจริงจัง และหากไม่ขยับให้เพียบพร้อมกว่านั้น พรรคการเมืองที่สนใจการสร้างสรรค์รัฐสวัสดิการจริงๆ ก็ควรทำให้เป็นจริงแทน!

////////////////////////////////////

รายงานพิเศษ

ลูกจ้างชุดชั้นในร้องนายกฯ นายจ้างบิลเลียนท์หนีค่าชดเชย

วาสนา ลำดี

ตามที่บริษัท บิลเลียนท์ อัลไลแอนซ์ไทย โกลบอล จำกัด (BRILLIANT ALLIANCE THAI GLOBAL LTD.) เป็นบริษัทข้ามชาติมีทุนจดทะเบียน 1,000,000 บาท บริษัท รับจ้างตัดเย็บเสื้อผ้าชุดชั้นในสตรียี่ห้อดัง เช่น วิกตอเรียซีเครต (Victoria Secret) ,ทอริด (Torid), LBI, ฯลฯ ตั้งอยู่ในซอย 7 นิคมอุตสาหกรรมบางพลี ต.บางเสาธง อ.บางเสาธง จ.สมุทรปราการ ได้ประกาศปิดกิจการเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2564 ทำให้ลูกจ้างจำนวน 1,388 คนตกงานทันทีโดยไม่มีโอกาสทราบล่วงหน้าโดยไม่จ่ายเงินค่าชดเชย ค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินอื่นๆที่ลูกจ้างมีสิทธิ์ได้รับตามกฎหมาย เมื่อถูกนายจ้างปิดกิจการลูกจ้างได้ไปเขียนคำร้อง คร. 7 พนักงานตรวจแรงงานสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน จังหวัดสมุทรปราการ ได้สอบสวนข้อเท็จจริงตลอดจนพยานหลักฐานเอกสารที่เกี่ยวข้องและออกคำสั่งที่ 119/2564 เรื่อง ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลาในวันทำงานค่าจ้าง

แทนการบอก กล่าวล่วงหน้า ค่าชดเชย ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี โบนัสและเบี้ยขยัน โดยให้นายจ้างจ่ายเงินต่างๆ ที่ลูกจ้างมีสิทธิ์ได้รับ

โดย ขณะนี้นายจ้างยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สหภาพแรงงานไทรอัมพ์อินเตอร์เนชั่นแนลแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นตัวแทนของลูกจ้างได้เข้าพบและยื่นหนังสือต่อพลเอกประวิตร วงษ์สุวรรณ รองนายกรัฐมนตรี นายสุชาติ ชมกลิ่น รัฐมนตรี กระทรวงแรงงาน (วันที่ 28

เมษายน 2564)ขอให้ดำเนินการช่วยเหลือลูกจ้างโดยมีข้อเรียกร้อง 4 ข้อ ดังนี้

1. ให้รัฐมนตรีกระทรวงแรงงานนำเงินจำนวน 242,689,862.71 บาท (สองร้อยสี่สิบสองล้านหกแสนแปดหมื่นเก้าพันแปดร้อยหกสิบสองบาทเจ็ดสิบเอ็ดสตางค์) มาจ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าชดเชย ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีโบนัสและเบี้ยขยันให้กับลูกจ้าง ให้ลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้าง เพื่อบรรเทาความเดือดร้อน

2. ขอให้รัฐมนตรีกระทรวงแรงงานติดตามนายจ้างมารับผิดชอบนำเงินจำนวนดังกล่าวมาคืนรัฐบาลเพราะเป็นเงินภาษีของประชาชนทุกคน

3. ขอให้รัฐมนตรีกระทรวงแรงงานดำเนินการตามกฎหมายอาญาอย่างเด็ดขาดเพื่อไม่ให้ เป็น เยี่ยงอย่างให้นายจ้างรายอื่นดำเนินการ เช่นนี้ กับประชาชนคนไทยอีก

4. ขอให้รัฐมนตรีกระทรวงแรงงานหามาตรการป้องกันไม่ให้นักลงทุนต่างชาติมาลงทุนแล้วหลบ กระเป๋าหนีปล่อยลอยแพลูกจ้างเช่นนายจ้างรายนี้

วันที่ 7 ตุลาคม 2564 ที่ทำเนียบรัฐบาล สหภาพแรงงาน ไทรอัมพ์อินเตอร์เนชั่นแนลแห่งประเทศไทย ร่วมกับสหพันธ์แรงงานสิ่งทอการตัดเย็บเสื้อผ้าและผลิตภัณฑ์หนังแห่งประเทศไทย กลุ่มสหภาพแรงงานย่านรังสิตและใกล้เคียง และเครือข่ายแรงงาน ฯลฯ ได้ยื่นหนังสือถึงนายกรัฐมนตรี เพื่อให้ติดตามนายจ้างบริษัทบริลเลียนท์ อัลไลแอนซ์ ไทย

โกลบอลจำกัด กรณีปิดกิจการลอยแพลูกจ้าง 1,388 คน โดยไม่จ่ายค่าชดเชย และค่าบอกกล่าวล่วงหน้า

นายเชียว จำปาทองประธานสหพันธ์แรงงานสิ่งทอการตัดเย็บเสื้อผ้า และผลิตภัณฑ์หนังฯ กล่าวว่า ทางสหภาพแรงงานฯ ได้ยื่นหนังสือต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน นายสุชาติ ชมกลิ่น และพลเอกประวิตร วงษ์สุวรรณ รองนายกรัฐมนตรี แต่ยังไม่มีความคืบหน้าวันนี้จึงได้มายื่นหนังสือถึงนายกรัฐมนตรี พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา เพื่อให้ช่วยเหลือติดตามนายจ้าง ให้มาจ่ายเงินค่าชดเชยให้กับลูกจ้าง รวมถึงค่าจ้าง และค่าบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี โบนัสและเบี้ยขยัน เพื่อบรรเทาความเดือดร้อน ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานตามกฎหมายกำหนด โดยเร่งด่วน และนายกรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ผู้แทนมารับหนังสือแทน พร้อมทั้งนัดหมายเจรจาร่วมกับผู้แทนลูกจ้าง สหภาพแรงงานฯ ในวันที่ 8 ตุลาคม 2564 ที่ทำเนียบรัฐบาล

ทั้งนี้ในวันเดียวกันช่วงเวลา 10.30 น. นายสุเทพ อู่อัน ประธานกรรมการการแรงงาน สภาผู้แทนราษฎร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) ปีกแรงงาน พรรคก้าวไกล และนางสาววรรณวิภา ไผ่สน

คณะกรรมการสวัสดิการ สภาผู้แทนราษฎร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) ปีกแรงงาน พรรคก้าวไกล ได้เดินทางมารับหนังสือของทางสหภาพแรงงานไทรอัมพ์ฯ พร้อมรับฟังปัญหาของแรงงาน ที่เดือดร้อนร้อนหนัก เนื่องจากตกงานมากกว่า 6 เดือน ไม่มีรายได้ และยังไม่ได้รับเงินค่าชดเชย และค่าจ้างค้างจ่ายที่ถือว่าเป็นเงินก้อนสุดท้ายเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนเลยช่วงหางานทำเลย

ต่อมาสภาองค์กรลูกจ้างพัฒนาแรงงานแห่งประเทศไทย โดยนายประทีป โมวพรหมานุช รองประธานฯ ได้ยื่นหนังสือถึงนายกรัฐมนตรี พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา ในฐานะหัวหน้ารัฐบาล (หนังสือลงวันที่ 18 ตุลาคม 2564) เพื่อเสนอแนะให้ช่วยเหลือลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้างเพื่อให้สอดคล้องกับปัจจุบัน โดยเสนอให้รัฐบาลจัดตั้งกองทุนประกันความเสี่ยงค่าชดเชยกรณีถูกเลิกจ้าง โดยให้กระทรวงแรงงานแก้กฎหมาย/เพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 เพื่อให้เอื้อต่อการจัดตั้งกองทุนฯ ให้กระทรวงแรงงานออกประกาศกฎกระทรวงแรงงาน เรื่องหลักกฎเกณฑ์และวิธีการเรียกหรือรับ

หลักประกันก่อนการดำเนินการหรือหลักประกันความเสียหายจากนายจ้าง/เจ้าของสถานประกอบการ กรณีนายจ้างเลิกจ้าง/หยุดกิจการชั่วคราว/ปิดกิจการ และมีนโยบายปรับลดแรงงานซึ่งส่งผลกระทบต่อสภาพการจ้างของลูกจ้าง เป็นต้น

รอมว.เฌ็ย ยัน ช่วยเหลือลูกจ้างบริลเลียนท์

ต่อมา เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2564

<https://www.khaosod.co.th/monitor-news> ได้รายงาน ว่า นายสุชาติ ชมกลิ่น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน รับข้อเรียกร้องและหารือกับตัวแทนลูกจ้างจำนวน 8 ราย ของบริษัท บริลเลียนท์ อัลไลแอนซ์ ไทย โกลบอล จำกัด และตัวแทนสหภาพแรงงานไทรอัมพ์อินเตอร์เนชั่นแนลแห่งประเทศไทย กรณีถูกเลิกจ้าง เนื่องจากปิดกิจการและยังไม่ได้รับเงินชดเชย ที่ได้มาชุมนุมบริเวณด้านหน้าทำเนียบรัฐบาลเพื่อยื่นข้อเรียกร้องจำนวน 2 ข้อ คือ

1. ขอให้แก้ไขระเบียบกองทุนสงเคราะห์ลูกจ้าง
2. ติดตามความคืบหน้าการดำเนินคดีกับนายจ้าง

โดยมี ดร.เสกสกล อัตตาวงศ์ ผู้ช่วยรัฐมนตรีประจำนายกรัฐมนตรี นายสุเทพ ชิตยวงษ์ เลขาธิการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน เข้าร่วมในครั้งนี้ด้วย ณ ห้องประชุม 1 ตึกสำนักงาน กพ.หลังเก่า จาก

ประเด็นดังกล่าว รมว.แรงงาน ได้มอบหมายให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานนำเงินจากกองทุนสงเคราะห์ลูกจ้าง จำนวน 22,321,856 บาท มาจ่ายเงินสงเคราะห์ให้ลูกจ้าง จำนวน 1,231 คน และให้สำนักงานประกันสังคมจ่ายเงินประกันการว่างงานแก่ลูกจ้าง เป็นเงินจำนวน 65,540,768 บาท รวมทั้งได้มอบหมายให้กรมการจัดหางานจัดตำแหน่งงานเพื่อรองรับผู้ว่างงานในจังหวัดสมุทรปราการจำนวน 1,834 ตำแหน่ง

นายสุชาติ กล่าวต่อว่า สิ่งที่คุณำแรงงานมาเรียกร้องในวันนี้ กรณียที่ลูกจ้างเรียกร้องให้กระทรวงแรงงานนำเงินจากสถานประกอบการที่มีการคืนเงินภาษีประมาณ 31 ล้านบาทจากกรมสรรพากรมาชดเชยให้ลูกจ้างก่อนนั้น ได้มอบหมายให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานไปหารือกับกรมสรรพากร กระทรวงการคลัง ว่าจะดำเนินการดังกล่าวได้หรือไม่ ส่วนการแก้ไขระเบียบกองทุนสงเคราะห์ลูกจ้าง จะเชิญตัวแทนสหภาพแรงงาน ผู้นำแรงงานมาให้ข้อมูลก่อนที่จะมีการประชุมในวันที่ 28 ตุลาคม ส่วนความคืบหน้าการดำเนินคดีกับนายจ้าง นอกจากกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานได้ดำเนินคดีแล้ว และ ผู้ช่วยรัฐมนตรีประจำนายกรัฐมนตรี จะติดตามความคืบหน้ากับผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องถึงความคืบหน้าของคดีอีกทางหนึ่งด้วย

ปช.กมธ.แรงงาน นัดประชุมด่วน พร้อมเชิญ ก.แรงงาน ร่วมแก้ปัญหาลูกจ้าง บ.บริลเลียนท์ ฯ

ในวันเดียวกันนั้น นายสุเทพ อู๋อัน ประธานกรรมการการแรงงาน สภาผู้แทนราษฎร ส.ส.ปักษ์ใต้แรงงาน พรรคก้าวไกล กล่าวว่า ได้รับทราบปัญหาของสหภาพแรงงานไทรอัมพ์ฯ ที่ได้เรียกร้องเรื่องค่าชดเชยหลังนายจ้างบริลเลียนท์ อัลไลแอนซ์ ฯ ประกาศปิดกิจการแล้วไม่ยอมจ่ายค่าชดเชยตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ซึ่งถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานและได้รับทราบถึงความพยายามของคนงานที่ได้มีการยื่นหนังสือทวงถามติดตามมาโดยตลอดจากภาครัฐกระทรวงแรงงาน ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน และรองนายกรัฐมนตรี พลเอกประวิตร วงษ์สุวรรณ เพื่อให้ได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานตามกฎหมาย พร้อมพยายามยื่นต่อนายกรัฐมนตรีที่ทำเนียบรัฐบาลด้วย รวมทั้งได้ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการการแรงงาน สภาผู้แทนราษฎรมาแล้ว เพื่อขอให้ช่วยติดตามผลักดัน ติดตามนายจ้างมารับผิดชอบลูกจ้างและให้กระทรวงแรงงานให้ความช่วยเหลือคนงานที่ได้รับผลกระทบ 1,388 คน

ซึ่งรอค่าชดเชยที่ถือว่าเป็นเงินก้อนสุดท้ายมาเกือบ 7 เดือนแล้ว

“ตามที่ทราบผมก็เป็นคนงานมาก่อนเข้าใจในความทุกข์ของพี่น้องแรงงานด้วยความจริงใจเลย การที่คนงานได้รับเพียงค่าจ้างขั้นต่ำทำงานมากกว่า 30 ปีด้วยความจงรักภักดีสร้างผลกำไรให้นายจ้างแลกกับค่าจ้างไปวันๆ เพื่อการเลี้ยงชีพตนเองและครอบครัว วันหนึ่งโรงงานที่เคยทำงานและฝากชีวิตไว้รอการเกษียณอายุอีกไม่กี่เดือนปิดลง เงินก้อนสุดท้ายที่เรียกว่าค่าชดเชยซึ่งเป็นขั้นต่ำตามกฎหมาย นายจ้างกลับหนีหาย แม้แต่ค่าจ้างเดือนสุดท้ายก็ไม่มี ไม่มีเงินพอ แต่กลับต้องออกมาเดินถนนเพื่อเรียกร้องสิทธิขั้นพื้นฐานที่ควรได้อีกใช้เวลานาน พร้อมคำถามเต็มหัวว่า “ที่ทำงานมานั้นทำผิดอะไรนายจ้างถึงทำแบบนี้ เขายังรวยอยู่ เขายังลงทุนอยู่ ใครควรรับผิดชอบ?” คำถามที่คนงานถามต้องมีคำตอบและการแก้ไขปัญหาอย่างเป็นธรรมเหมาะสม เพราะชีวิตแรงงานที่ตกงาน 1,338 คน นั้นหมายถึงครอบครัวที่ได้รับผลกระทบอีกกว่า 5,000 คนตรงนี้มีอนาคตของชาติด้วย ยิ่งในยามวิกฤติเช่นนี้แรงกระแทกการล้มของแรงงานส่งผลต่อครอบครัว และนั่นคือชาติด้วย และในฐานะที่เป็นผู้แทนราษฎรสายเลือดแรงงานคนหนึ่ง รู้ลึกเข้าใจ พร้อมทั้งเข้าใจภาครัฐโดยกระทรวง

แรงงาน ที่มีอำนาจจำกัดของอำนาจในการที่จะแก้ไข ปัญหาของคนงานรู้สึกเห็นใจ”

ด้วยความเข้าใจถึงข้อจำกัดของอำนาจ เจ้าหน้าที่รัฐ และกฎหมายแรงงาน ข้อจำกัดการเข้าถึง สิทธิของแรงงาน อย่างเงินสงเคราะห์ถูกจ้างเป็น กฎเกณฑ์ที่วางมานาน และถูกนำมาแก้ปัญหานายจ้างปิดกิจการมีทั้งหนี และไม่หนี อ้างไม่มี ไม่จ่าย กฎหมายที่อาจมีช่องโหว่อยู่หรือไม่ ปัญหานี้จะ ช่วยกันแก้ไขปัญหาหรือหาทางออกอย่างไร ซึ่งแน่นอนการเลิกจ้าง ประกาศปิดกิจการคงไม่ใช่ประเด็นนี้ประเด็นเดียว ยังมีประเด็นที่ถูกเลิกจ้างและปิดกิจการไม่จ่ายค่าชดเชยตามมาอีกจำนวนมาก ด้วยซึ่งในยามวิกฤติตอนนี้ทางกระทรวงแรงงานได้มีการปรับระเบียบการจ่ายประกันสังคมกรณีว่างงาน เพื่อเพิ่มสิทธิให้กับผู้ประกันตน เป็นการทำให้รายได้และระยะเวลาที่ยาวขึ้น ถือเป็นการช่วยลดภาระของคนตกงานในช่วงนี้

แต่ความต้องการของคนงานที่ตกงานตอนนี้คือ ต้องการให้รัฐติดตามนายจ้าง มาจ่ายค่าชดเชยตามกฎหมาย ซึ่งที่เป็นเงินก้อนสุดท้าย เพื่อผ่อนปรน ความเดือดร้อน และการเรียกร้องอีกอย่าง กองทุนประกันความเสี่ยง ที่นักลงทุนต้องเงินเงินสมทบเข้ากองทุน เป็นหลักประกันการเลิกจ้าง หรือว่าปิดกิจการแล้วหนี การจ่ายค่าชดเชย เรียกว่าคิดก้าวหน้าไปถึงอนาคตเลย อันนี้หากท่านรัฐมนตรี หรือรัฐบาลเห็นด้วยก็ถือว่า แก้ปัญหาเชิงหลักประกันในอนาคตให้กับคนงานเลยทีเดียว และคิดว่า ประเด็นนี้ ควรต้องช่วยกันหาทางออกร่วมกัน ทางคณะกรรมการ

การแรงงาน สภาผู้แทนราษฎร จึงได้ขอเชิญทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมาประชุมเพื่อหาทางออกร่วมกัน ในวันพุธที่ 3 พฤศจิกายน 2564 ณ ห้องประชุมกรมการ ชั้น 3 CA138 อาคารรัฐสภา โดยได้เชิญท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน มาร่วมหารือครั้งนี้ด้วยกัน

สถิติแรงงาน

ข้อมูลเศรษฐกิจแรงงาน ประจำเดือนกันยายน 2564

ข้อมูลเศรษฐกิจแรงงาน ประจำเดือนกันยายน 2564

ภาพรวมเศรษฐกิจแรงงาน เดือนกันยายน 2564

	จำนวน (คน)	เมื่อเปรียบเทียบกับ เดือนเดียวกันของปี ที่ผ่านมา (%YoY)	เมื่อเปรียบเทียบกับ เดือนที่ผ่านมา (%MoM)	การเปลี่ยนแปลง ขยายตัว/หดตัวเฉลี่ย ปี 2564 (average %YoY)
ผู้ประกันตนมาตรา 33 (กองวิจัยและพัฒนา สำนักงานประกันสังคม)	11,037,147	-0.51	-0.39	-2.82
ผู้ขอรับประโยชน์ทดแทนกรณีว่างงานใน ระบบประกันสังคม (กองวิจัยและพัฒนา สำนักงานประกันสังคม)	273,157	-44.02	-10.41	28.03
ผู้ขอรับประโยชน์ทดแทนกรณีว่างงาน จากสาเหตุเลิกจ้าง (กองวิจัยและพัฒนา สำนักงานประกันสังคม)	72,112	-70.22	-20.70	104.71
แรงงานต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงาน คงเหลือทั่วราชอาณาจักร (สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน)	2,347,124 (ข้อมูลเดือนสิงหาคม 2564)	-1.48	-1.07	-13.01
ผู้ขอรับประโยชน์ทดแทนกรณีว่างงาน ของผู้ประกันตนต่างด้าว (กองวิจัยและพัฒนา สำนักงานประกันสังคม)	20,773	531.40	10.68	279.04
อัตรา	สำนักงานสถิติแห่งชาติ	ไตรมาส 2/2564 = 1.9 %		
การว่างงาน	สำนักงานประกันสังคม	2.42 %		
อัตราการเลิกจ้างในระบบประกันสังคม		0.64 %		

หมายเหตุ :

- ประมวลข้อมูลโดยกลุ่มงานนโยบายเศรษฐกิจแรงงานมหภาค กองเศรษฐกิจการแรงงาน
- อัตราการว่างงานในระบบประกันสังคม = จำนวนผู้ว่างงานในระบบประกันสังคม/(จำนวนผู้ประกันตนในระบบประกันสังคม+จำนวนผู้ว่างงานในระบบประกันสังคม)*100
และอัตราการว่างงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ = (จำนวนผู้ว่างงาน/กำลังแรงงานรวม)*100
- อัตราการเลิกจ้างในระบบประกันสังคม = จำนวนผู้ขอรับประโยชน์ทดแทนกรณีว่างงานจากสาเหตุเลิกจ้าง/ (จำนวนผู้ประกันตนในระบบประกันสังคม + จำนวนผู้ขอรับประโยชน์ทดแทนกรณีว่างงาน) *100

* ข้อมูลเศรษฐกิจแรงงาน เดือนกันยายน 2564 กลุ่มงานนโยบายเศรษฐกิจแรงงานมหภาค กองเศรษฐกิจการแรงงาน

สรุปข่าวแรงงาน

ยื่น UN ร้องรัฐไทยละเมิดสิทธิ 13 ผู้นำสหภาพรถไฟฯ

วันที่ 7 ตุลาคม 2564 คณะกรรมการสมานฉันท์แรงงานไทย (คสรท.) สมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ (สรส.) และสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจรถไฟแห่งประเทศไทย (สร.รฟท.) ได้ยื่นหนังสือถึงนายเกรม บัคเลย์ ผู้อำนวยการสำนักงาน ILO ประจำประเทศไทย กัมพูชา และ สปป. ลาว ที่ด้านหน้าอาคารสหประชาชาติ กทม. เรื่อง การละเมิดสิทธิสหภาพแรงงานอย่างต่อเนื่องต่อของผู้นำสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจรถไฟแห่งประเทศไทย 13 คน โดยมีผู้แทนมารับหนังสือในครั้งนี้ ซึ่งมีเนื้อหา ดังนี้

เรื่องร้องเรียนที่มีต่อรัฐบาลไทย อันเกี่ยวข้องกับคดีหมายเลข 3022 ของรายงานของคณะกรรมการว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคม (CFA) องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ซึ่ง สร.รฟท.,

สรส., สหพันธ์แรงงานขนส่งระหว่างประเทศ (ITF) และสมาพันธ์สหภาพแรงงานสากล (ITUC) ได้เคยยื่นคำร้องเรียนไปเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2556 ในข้อกล่าวหา มีการกระทำล้มล้างสหภาพแรงงานด้วยการเลิกจ้างกรรมการ สร.รฟท. สาขาหาดใหญ่ จำนวน 6 คน และกรรมการ สร.รฟท. จำนวน 7 คน ที่มีส่วนร่วมในการริเริ่มรณรงค์ด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัย หลังจากที่เกิดอุบัติเหตุร้ายแรง รถไฟตกรางที่บริเวณเขาเต่า ต.หนองแก อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์

โดยรายงานสถานการณ์ ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นหลังจากที่คณะกรรมการว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคม ที่มีข้อเสนอแนะต่อการแก้ไขปัญหา ดังนี้

1. มาตรา 33 และมาตรา 77 แห่งพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2543 ยังไม่ถูกยกเลิก หรือปรับปรุงแก้ไข สหภาพแรงงานในรัฐวิสาหกิจยังคงถูกห้ามมิให้ทำการนัดหยุดงาน รวมทั้งบทบัญญัติในการลงโทษผู้นำ

สหภาพแรงงานที่ทำการนัดหยุดงาน ทั้งโทษจำคุก และโทษปรับ

2. ผู้นำ สร.รฟท. ทั้ง 13 คน ยังต้องรับผิดชอบจ่ายค่าเสียหาย 15 ล้านบาท (ประมาณ 500,000 เหรียญสหรัฐ) พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีนับจากวันที่ยื่นฟ้องหรือประมาณ 25 ล้านบาท ตามคำพิพากษาของศาลฎีกาคดีแรงงาน ในประเด็นนี้ สร.รฟท. พยายามใช้การเจรจาวิภาติเพื่อหาข้อสร.รฟท. ผู้นำ สร.รฟท. ผู้นำแต่ละคน จะต้องรับภาระจ่ายค่าเสียหายค่าปรับตามคำพิพากษาศาลฎีกาเป็นจำนวนเงินเท่าใด

3. แม้ว่าผู้นำ สร.รฟท. ทั้ง 13 คน จะได้รับการพิจารณาและเห็นชอบให้กลับเข้ามาเป็นพนักงานของ รฟท. ตามเงื่อนไขสภาพการจ้างเดิม อันเป็นผลของข้อตกลงทวิภาคีในอดีตที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม ผู้นำ สร.รฟท. ยังคงถูก รฟท. กล่าวหาต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ว่า ผู้นำ สร.รฟท. ทั้ง 13 คน ร่วมกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ ร่วมกันละทิ้งงานหรือกระทำการอย่างใดๆ เพื่อให้งานหยุดชะงักหรือเสียหาย โดยร่วมกระทำเช่นนั้นด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้เริ่มสอบสวนข้อ

กล่าวหาดังกล่าวและในที่สุดมีมติว่า การกระทำของผู้นำ สร.รฟท. ทั้ง 13 คน มีมูลความผิดทางอาญาดังกล่าว เป็นเจ้าพนักงาน ละทิ้งงานหรือกระทำการอย่างใดๆ เพื่อให้งานหยุดชะงักหรือเสียหาย โดยร่วมกระทำเช่นนั้นด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 166 สำนักงานอัยการสูงสุดจึงแต่งตั้งทนายเพื่อนำผลการสอบสวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไปฟ้องศาลคดีอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ล่าสุดศาลได้มีคำพิพากษาให้กรรมการ สร.รฟท. มีความผิดจริงตามข้อกล่าวหาและให้ลงโทษ ขณะนี้ คดีอยู่ในระหว่างการขออุทธรณ์

4. นายสาวิทย์ แก้วหวาน หนึ่งในผู้นำ สร.รฟท. ทั้ง 13 คน ได้รับคำสั่งจากรฟท. ให้ออกจากงานชั่วคราว มีผลวันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2564 ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของการทำงานก่อนเกษียณอายุการปฏิบัติงานด้วยมีอายุครบ 60 ปีบริบูรณ์ เพื่อบรรเทาภาระจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นเอกสารสำหรับการพิจารณาว่านายสาวิทย์ แก้วหวาน จะต้องถูกลงโทษทางวินัยอีกครั้งหนึ่งหรือไม่ตามการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ยังคงมีการละเมิดสิทธิของสหภาพแรงงานอยู่เช่นเดิม โดยมีประจักษ์พยานหลักฐานดังนี้ 1) กฎหมายยังคงจำกัดการใช้เสรีภาพในการสมาคม ด้วยตามมาตรา 33 และมาตรา 77 แห่งพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2543 ยังไม่ถูกยกเลิก ปรับปรุง หรือแก้ไข 2) การละเมิดสิทธิสหภาพแรงงานยังดำเนินต่อไปด้วย

การดำเนินคดีกับผู้นำ สร.รฟท. ทั้ง 13 คน ในศาล คดีอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง โดยกล่าวหาว่า มีมูลความผิดทางอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงาน ละทิ้งงานหรือกระทำการอย่างใดๆ เพื่อให้งานหยุดชะงักหรือเสียหาย โดยร่วมกระทำเช่นนั้นด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 166 และ 3) ที่สำคัญที่สุด รฟท. มีคำสั่งให้นายสาวิทย์ แก้วหวาน ออกจากงานชั่วคราวเพื่อไม่ให้เกียจคร้านราชการอย่างเป็นทางการและได้รับเงินบำนาญการเกษียณอายุการปฏิบัติงาน

ทั้งนี้ ขอยื่นคำร้องทุกข์ต่อการกระทำของรัฐบาลไทย ที่เกี่ยวข้องกับคดีหมายเลข 3022 ของรายงานของคณะกรรมการว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคมอีกครั้ง พร้อมทั้งให้ข้อมูล ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมที่เกิดขึ้นขอคดีดังกล่าว ข้ำพเจ้าขอขอบคุณในความช่วยเหลือของ ILO ที่จะช่วยเรียกร้องขอให้รัฐบาลไทยแก้ไขการละเมิดสิทธิของสหภาพแรงงานที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องไม่จบสิ้นโดยเร่งด่วน

ในวันที่ 7 ตุลาคมของทุกปี เป็นวัน งานที่มีคุณค่า (Decent Work) แนวคิดเรื่อง “งานที่มีคุณค่า” ได้ถูกนำเสนอต่อรัฐสมาชิกองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) เป็นครั้งแรกในการประชุมใหญ่แรงงานระหว่างประเทศ (International Labour

Conference) ครั้งที่ 87 เมื่อ พ.ศ. 2547 โดยมีความเชื่อมั่นว่า งานที่มีคุณค่าจะยกระดับคุณภาพชีวิตในการทำงานให้ดีขึ้น และส่งเสริมให้มีการพัฒนาแรงงานที่ยั่งยืน “งานที่มีคุณค่า” หมายถึง งานซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการเกี่ยวกับชีวิตการทำงานของมนุษย์ได้ความต้องการเกี่ยวกับชีวิตการทำงานของมนุษย์

ประกอบด้วย การมีโอกาสรายได้ การมีสิทธิในด้านต่าง ๆ การได้แสดงออก การได้รับการยอมรับ ความมั่นคงของครอบครัว การได้พัฒนาตนเอง การได้รับความยุติธรรม และการมีความเท่าเทียมทางเพศ

ทั้งนี้ คสรท.ยังมีข้อเรียกร้อง 4 ข้อหลัก คือ

1. การมีสิทธิในด้านต่าง ๆ โดยการรับรองและคุ้มครองสิทธิพื้นฐานในการทำงานให้แก่ลูกจ้าง

2. การได้แสดงออกโดยการรับรองและส่งเสริมสิทธิในการร่วมตัว และเสรีภาพในการยื่นข้อเรียกร้องและร่วมเจรจาต่อรองของลูกจ้าง การให้สัตยาบันรับรองอนุสัญญาฉบับที่ 87 ว่าด้วย เสรีภาพในการสมาคมและการคุ้มครองสิทธิในการร่วมตัว และฉบับที่ 98 ว่าด้วยสิทธิในการร่วมตัว และการร่วมเจรจาต่อรอง

3. การได้รับความยุติธรรม โดยการคุ้มครองให้ลูกจ้างมีสภาพการทำงานและได้รับผลตอบแทนจากการทำงานอย่างยุติธรรม และไม่ถูกเลือกปฏิบัติหรือมีสภาพการทำงานที่ไม่เป็นธรรม อันมีสาเหตุจาก สัญชาติ เชื้อชาติ พื้นฐานทางสังคม ความคิดเห็น

ทางการเมือง ทศนคติในเรื่องเพศ การเป็นสมาชิก สหภาพแรงงาน ฯลฯ

4. การมีความเท่าเทียมทางเพศโดยการ คุ่มครองให้ลูกจ้างหญิงได้รับการปฏิบัติในการทำงานและสิทธิประโยชน์จากการทำงานอย่างเท่า เทียมกับลูกจ้างชาย

(รายงานโดย วาสนา ลำดี)

MWRN แดงสภาพแรงงานข้ามชาติ กับ สถานการณ์โควิด – 19

วันที่ 10 ตุลาคม 2564 เครือข่ายเพื่อสิทธิ แรงงานข้ามชาติ (MWRN) และ มูลนิธิเพื่อสิทธิ แรงงานจัดการแถลงข่าว เนื่องในวันที่ 7 ตุลาคม 2021 วันงานที่มีคุณค่าสากล หรือ Decent work day ความปลอดภัย กับ ชีวิตคนทำงาน ในวันงานที่มี คุณค่าสากล สถานการณ์โควิด – 19 กับสภาพปัญหา แรงงานข้ามชาติ ซึ่งได้อ่านแถลงการณ์เป็น 2 ภาษา

ผ่านทางเพจเครือข่ายเพื่อสิทธิแรงงานข้ามชาติ (MWRN) ดังนี้

สถานการณ์โควิด19 เกิดสถานการณ์การ แพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด -19 ซึ่งส่งผลกระทบ ไปทั่ว จนนำไปสู่วิกฤตทางเศรษฐกิจและสังคมของ หลายหลายหลายอาชีพทุกเชื้อชาติที่ส่งผลให้เศรษฐกิจ ทั่วโลกเข้าสู่ภาวะถดถอยเป็นระยะเวลายาวนานข้าม ปี รวมถึงประเทศไทยก็ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง ทั้งอุตสาหกรรมขนาดเล็กขนาดกลางจนถึง อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรม ประมง อุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร อุตสาหกรรมตัด เย็บเสื้อผ้า อุตสาหกรรมก่อสร้าง คนงานในฟาร์ม อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ คนงานบนแพกุ้งปลา ภาควิชาการต่างๆ ล้วนส่งผลกระทบต่อข้ามชาติ แรงงานและทั้งแรงงานไทยเป็นจำนวนมาก ทั้ง ปัญหาทางด้านสาธารณสุข ปัญหาด้านเศรษฐกิจ และ ปัญหาด้านสุขภาพจิต อย่างเช่น การลี้ภัย การ ปิดแคมป์ก่อสร้าง การห้ามออกเรือประมง การห้าม นั่งร้านอาหาร ห้ามรวมกลุ่มกันเกิน 5 คน มาตรการ เหล่านี้ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของแรงงาน เพราะทำ ให้แรงงานขาดรายได้ หรือแรงงานบางคนถูกเลิกจ้าง เนื่องจากนายจ้างไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ นอกจากนี้ยังมีมาตรการบับเบิลแอนด์ซีล (Bubble & Seal) คือให้แรงงานเข้าไปที่หอพักในโรงงานนอก โรงงาน และส่วนหนึ่งก็พักในห้องเช่าที่ตนเช่าไว้แต่

ต้องมีการควบคุมการเดินทางระหว่างที่ทำงานกับที่พักอาศัย มีรถรับ – ส่ง แรงงาน ไม่ให้แหวะทำธุระระหว่างเดินทางและเมื่อกลับถึงที่พักต้องอยู่ภายในที่พักเท่านั้น สำหรับแรงงานพักอาศัยในโรงงาน ต้องมีการควบคุมไม่ให้แรงงานออกนอกพื้นที่โรงงาน เพื่อความปลอดภัยสูงสุด เป็นมาตรการที่แรงงานรู้สึกว่ามันนั้นถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพ ไม่สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างปกติทั่วไป ต้องมีผู้ควบคุมตลอดเวลา ผลกระทบที่กล่าวมานี้ ไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อแรงงานเท่านั้น ยังส่งผลกระทบต่อคนในครอบครัว เพราะรายได้หลักของครอบครัวมาจากตัวแรงงานเอง เมื่อแรงงานไม่สามารถหารายได้ ได้เท่าเดิมหรือมากกว่า จะทำให้ชีวิตของคนในครอบครัวขาดรายได้ ในการดำรงชีวิต อีกสถานการณ์ที่พบเจอบ่อยและเข้ามาร้องเรียนต่อองค์กรคือแรงงานข้ามชาติได้รับอุบัติเหตุบ่อยเช่นเครื่องจักรทับมือขาด มือเข้าไปในเครื่องจักรบาด ลูกเรือประมงอวนพันนิ้วขาด อวนกระชากตักน้ำเสียชีวิต ไฟฟ้าช็อตบนเรือเสียชีวิต

จากสิ่งทีกล่าวนานี้ ทางมูลนิธิเพื่อสิทธิแรงงาน ต้องการสะท้อนให้เห็นสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับแรงงานข้ามชาติไม่ว่าในช่วงสถานการณ์โควิด – 19 หรือไม่โควิด19ก็ตามให้หลายคนได้เห็นชัดขึ้นกับสภาพปัญหาของพี่น้องแรงงานข้ามชาติที่ทำงานในประเทศไทย

สภาพปัญหา

1. กรณีค่าจ้างการลดวันทำงาน การไม่ได้รับค่าจ้างหรือได้รับค่าจ้างไม่เต็มจำนวน ในช่วงสถานการณ์โควิดที่ผ่านมาพบว่า ลูกจ้างหลายคนถูกลดจำนวนวันทำงาน เช่น ลูกจ้างแพปลา ถูกลดจำนวนวันทำงานจากที่ทำงาน 5 วันต่อสัปดาห์ ถูก

2. ลดให้ทำงานเพียง 3 วันต่อสัปดาห์ เนื่องจากกิจการของนายจ้างได้รับผลกระทบคือไม่สามารถส่งออกปลาได้ตามปกติ นายจ้างจึงต้องลดจำนวนวันทำงานของลูกจ้าง เพื่อลดภาระค่าใช้จ่ายของกิจการ หรือลูกจ้างตัดเย็บเสื้อผ้า ที่นายจ้างบังคับให้ใช้สิทธิลาพักร้อนหรือลาป่วยในกรณีที่ถูกกักตัว และผลักภาระค่าจ้างไปที่ที่ประกันสังคม คือ จ่ายเพียง 50% และให้ลูกจ้างเบิกกับประกันสังคม 50% ปัญหาที่พบคือลูกจ้างบางส่วนไม่ได้อยู่ในระบบประกันสังคม หรือบางส่วนยังสมทบไม่ถึงเกณฑ์จึงไม่ได้รับเงินช่วยเหลือ ทำให้ลูกจ้างขาดรายได้

3. กรณีลูกเรือประมง การทำงานของลูกเรือ มีการเปลี่ยนแปลง คือ จากเดิมเรือออกหาปลาออก เย็น – กลับเช้า แพสมุทราศร แต่ทำให้ไม่ได้กลับ ขึ้นมาที่แพสมุทราศรเช่นเดิมต้องเปลี่ยนไปขึ้นแพที่ จังหวัดอื่นหรือบางครั้งก็มีเรืออีกลำไปรับปลาขึ้นแพ ยกเว้นลูกเรือที่ไม่ได้ขึ้นฝั่ง และไม่สามารถกลับเข้า ฝั่งเดิมที่ตนอยู่เป็นเวลานานถึง 6 เดือน และมีเรือบาง ประเภทนายจ้างสั่งไม่ให้ออกเรือเลยมา 1 ปีกว่าแล้ว ทำให้ลูกเรือขาดรายได้ เนื่องจากเป็นมาตรการทาง จังหวัดที่กำหนดว่า หากลูกจ้างขึ้นมาที่ฝั่งแล้วจะไม่สามารถออกเรือได้อีกเพราะเกรงว่าในระหว่างที่ ขึ้นมาบนฝั่งจะคลุกคลีกับคนอื่นแล้วจะทำให้ติดเชื้อ โควิด19 จึงไม่ให้กลับออกเรือเพื่อป้องกันการแพร่ ระบาดโควิดในระหว่างที่ออกเรือ เป็นเหตุให้ลูกเรือ ต้องไปขึ้นแพที่จังหวัดอื่นๆ และไม่ได้เจอกับ ครอบครัว นอกจากนี้ปัญหาที่พบในการระหว่างการ ออกเรือ คือ ลูกจ้างไม่ได้มีการถูกรับรองเรื่องการ ใช้ อุปกรณ์บนเรือก่อนที่จะลงมือปฏิบัติงาน ทำให้เกิด อุบัติเหตุระหว่างการทำงานอยู่บ่อยครั้ง เช่น เกิดการ สูญเสียอวัยวะ นิ้วขาด มือขาด จนถึงขั้นเสียชีวิตบน เรือก็มีเนื่องจากขาดความรู้ในการใช้อุปกรณ์บนเรือ

4. กรณีปิดแคมป์คนงานก่อสร้าง คนงานใน แคมป์ก่อสร้างถูกนโยบายของรัฐสั่งให้หยุดงาน พร้อมให้จ่ายค่าจ้าง50%และไม่ให้ออกนอกบริเวณ แคมป์ ในระหว่างที่หยุดงานนายจ้างได้มีการจัดหา

อาหารให้ลูกจ้าง แต่พบว่าอาหารที่ได้รับนั้น ไม่ เพียงพอต่อความต้องการของลูกจ้าง ที่พักอาศัยแออัด มากขึ้น เพราะลูกจ้างทุกคนต้องมาอยู่รวมกันใน แคมป์ ยิ่งทำให้เสี่ยงต่อการติดเชื้อมากขึ้น และบาง แคมป์ก็ไม่ได้จ่ายค่าจ้างตามที่รัฐบาลสั่ง บางแคมป์ก็ ไม่ได้ให้แรงงานหยุดการทำงาน

5. กรณีเข้าไม่ถึงวัคซีน กรมควบคุมโรคของ ประเทศไทยได้มีแถลงการณ์ว่าจะมีการฉีดวัคซีน โควิดให้แก่ทุกคนที่อยู่ในประเทศไทยรวมถึงแรงงาน ต่างชาติ โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ แต่ในทางปฏิบัติ พบว่าการจองฉีดวัคซีนผ่านแอปพลิเคชันต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็น หมอพร้อม ไทยร่วมใจ หรือลงทะเบียนผ่าน สถานพยาบาล แรงงานข้ามชาติไม่สามารถ ลงทะเบียนได้ เพราะต้องมีการกรอกเลขบัตร ประจำตัว 13 หลัก เมื่อติดต่อสอบถามกับหน่วยงานก็ ไม่ได้รับคำตอบที่ชัดเจน ดังนั้น แรงงานข้ามชาติที่ ได้รับวัคซีนจริง ๆ มีอยู่ 3 กลุ่ม คือ

1) เป็นแรงงานที่เป็นผู้ประกันตนตาม ม.33 ที่นายจ้างเป็นผู้ยื่นเข้าระบบ e-service ของสำนักงาน ประกันสังคม

2) ลงทะเบียนผ่านแอปฯต่าง ๆ เพื่อจอง วัคซีนทางเลือก ซึ่งมีค่าใช้จ่ายในการจองวัคซีน ก่อนข้างแพง

3) นายจ้างจัดซื้อวัคซีนให้เอง ทำให้เห็นว่า
 คำแถลงการณ์ของกรมควบคุมโรคกับความเป็นจริงที่
 เกิดขึ้น ไม่สอดคล้องกัน เพราะแรงงานข้ามชาติยัง
 ไม่ได้เข้าถึงวัคซีนเช่นเดียวกับคนไทยเท่าที่ควรเช่น
 แรงงานภาคบริการ โรงงานขนาดเล็กแรงงานต้องหา
 วัคซีนฉีดเอง แรงงานที่ทำงานบ้านที่ไม่อยู่ใน
 ระบบประกันสังคมก็ต้องหาซื้อฉีดเอง นายจ้างบาง
 คนก็ซื้อมาฉีดให้กับแรงงานเอง

กรณีเข้าไม่ถึงสิทธิการเยียวยาจากโครงการ
 ของรัฐบาล จากการแพร่ระบาดของโควิด – 19 นี้
 รัฐบาลได้ออกมาตรการช่วยเหลือและเยียวยา
 ประชาชนที่ได้รับผลกระทบ เช่น โครงการคนละครึ่ง
 เราชนะ เรารักกัน ม.33 การเยียวยาในพื้นที่สีแดงโรค
 ระบาดโควิด19 13 จังหวัด ก็ไม่ได้รวมถึงแรงงาน
 ข้ามชาติ อย่างไรก็ตามเหมือนว่าการเยียวยาจาก
 รัฐบาลยังไม่สามารถให้การช่วยเหลือและเยียวยาได้
 อย่างครอบคลุมทุกกลุ่มประชากรที่ทำงานอยู่ใน
 ประเทศไทย เพราะการช่วยเหลือยังเน้นที่กลุ่มบุคคล
 ที่มีสัญชาติไทยเท่านั้นยังไม่ครอบคลุมถึงแรงงาน
 ข้ามชาติที่ทำงานอยู่ในประเทศไทย

ดังนั้นจึงมีข้อเสนอดังนี้

1. ให้รัฐบาลออกนโยบายให้ถูกจ้างได้รับ
 สิทธิ เช่น หากแรงงานติดโควิด – 19 ให้หยุดงาน
 รักษาตัวหรือกักตัวโดยได้รับค่าจ้าง 100% และโดย

จะต้องไม่เอามารวมกันกับวันลาป่วยตามกฎหมาย
 คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ให้เป็นการป่วยกรณี
 พิเศษด้วยโรคระบาด

2. ให้มีกฎหมายกำหนดให้มีการอบรมการ
 ใช้อุปกรณ์บนเรือรวมถึงการใช้เครื่องจักรอุปกรณ์
 ต่างๆในโรงงาน ที่ถูกวิธีให้ถูกจ้างก่อนลงมือ
 ปฏิบัติงาน รวมถึงอุตสาหกรรมอื่นอันมีอุปกรณ์ที่
 อาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุ เพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ
 ในระหว่างการทำงาน

3. ให้รัฐบาลมีมาตรการตรวจแคมป์ก่อสร้าง
 แรงงาน เพื่อให้มีความปลอดภัย ซึ่งมีความ
 จำเป็นต้องมีการจัดสรรพื้นที่ในแคมป์ให้เหมาะสม
 กับจำนวนผู้ที่พักอาศัยที่ไม่แออัด และสภาพแวดล้อม
 ที่ดีต่อสุขอนามัยและสิ่งแวดล้อม เพื่อลดโอกาสใน
 การแพร่เชื้อโรคระบาด รวมถึงต้องมีเงินชดเชยการ
 ขาดรายได้ในอัตราที่เหมาะสมระหว่างที่ถูกปิดแคมป์

4. รัฐบาลต้องให้แรงงานข้ามชาติเข้าถึง
 วัคซีนทุกคนเพื่อเป็นการช่วยการระงับเชื้อโรค
 ระบาดและให้มีการปรับเปลี่ยนขั้นตอนในการกรอก
 ข้อมูลผ่านแอปพลิเคชัน ให้เพิ่มเติมช่องโดยการ
 กรอกเลขประจำตัวอื่น ๆ เช่น เลขประจำตัวคนซึ่งไม่
 มีสัญชาติไทย (บัตรสีชมพู) หรือกรอกเลขพาสปอร์ต
 แทนเลขบัตรประจำตัว 13 หลัก เพื่อให้แรงงานข้าม
 ชาติได้เข้าถึงวัคซีนโดยไม่เลือกปฏิบัติ ไม่เสีย

ค่าจ้าง เทียบเท่ากับคนไทยอย่างค่าแรงขั้นต่ำที่
ให้ไว้

5. รัฐบาลต้องให้สิทธิการเยียวยาและการ
เข้าถึงโครงการการเยียวยาต่าง ๆ ของรัฐบาลให้กับ
แรงงานข้ามชาติ เช่น นโยบายคนละครึ่ง เรารักกัน ม.
33 การเยียวยาพื้นที่สีแดง 13 จังหวัด เพื่อให้แรงงาน
ข้ามชาติได้มีความเท่าเทียมกับคนไทย เพราะแรงงาน
ข้ามชาติก็เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ
ของไทย การเสียภาษีเข้ารัฐไทย การจ่าย
ค่าธรรมเนียมเข้าไทย ไม่ว่าจะเป็นแรงงานข้ามชาติที่
อยู่ในระบบประกันสังคมหรือแรงงานข้ามชาติที่
ไม่ได้อยู่ในระบบประกันสังคม บุคคลทุกกลุ่มมีสิทธิ
ที่จะได้รับความช่วยเหลือเยียวยาในฐานะมนุษย์คน
หนึ่งอย่างเท่าเทียมกันโดยไม่เลือกปฏิบัติ

6. ขอให้รัฐมีการสื่อสารประชาสัมพันธ์ทำ
ความเข้าใจกับแรงงานข้ามชาติ ถือเป็นเรื่องที่สำคัญ
ยิ่งในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดโควิด - 19 นี้
รัฐจำเป็นต้องสั่งสื่อสารกับกลุ่มแรงงานข้าม
ชาติให้มากขึ้น เพื่อให้แรงงานข้ามชาติเข้าใจเกี่ยวกับ
นโยบายหรือมาตรการที่รัฐออกมาเพื่อควบคุมการ
แพร่ระบาด ซึ่งภาษาที่ใช้จะต้องเป็นภาษาที่เข้าใจง่าย
และต้องเป็นภาษาของแรงงานเองและจะต้องไม่ใช่คำ
ที่ทำให้แรงงานหวาดกลัวจนไม่กล้าเปิดเผยตัวตน
แล้วจะเป็นสิ่งที่ดีในการกระจายข่าวให้ทั่วถึงทุกภาค
ส่วนแก่แรงงาน

(รายงาน โดยเครือข่ายเพื่อสิทธิแรงงานข้ามชาติ MWRN)

แรงงานร้องน้ำมันแพง เสนอ ก.พลังงานลด ราคา หยุดความเดือดร้อนประชาชน

วันจันทร์ที่ 11 ตุลาคม 2564 ที่กระทรวงพลัง
ถ.วิภาวดีรังสิต จตุจักร กรุงเทพฯ คณะกรรมการ
สมานฉันท์แรงงานไทย (คสรท.) และสมาพันธ์
แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ (สรส.) ได้ยื่นหนังสือต่อ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงาน นายสุพัฒนพงษ์
พันธุ์มีเชาว์ เพื่อเรียกร้องขอให้หาแนวทางแก้ไข
ผลกระทบจากราคาพลังงานที่แพงขึ้น

นายสาวิทย์ แก้วหวาน ประธาน คสรท.กล่าวว่า
ด้วยสถานการณ์ประเทศไทยในเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่
เผชิญกับปัญหาวิกฤตในหลายด้านทั้งเรื่อง การแพร่
ระบาดของไวรัสโควิด-19 ตั้งแต่ปลายปี 2562 จนถึง
ปัจจุบัน ซึ่งได้ส่งผลกระทบต่อธุรกิจในทุกระดับ การ
ปิดกิจการชั่วคราวจนถึงถาวรเกิดภาวะการว่างงาน
ว่างงาน ไร้อาชีพ ไร้งาน ประชาชนไม่มีรายได้ แม้ว่า
รัฐบาลพยายามเยียวยาช่วยเหลือด้วยมาตรการ วิธีการ
ต่าง ๆ แต่ก็เพียงชั่วคราวเท่านั้น ไม่สามารถที่จะทำให้

คุณภาพชีวิต ความเป็นอยู่ของประชาชนดีขึ้นดังที่เคยเป็น และยิ่งมาเจอกับสถานการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติอุทกภัยหลายพื้นที่ ทำให้ประชาชนใช้ชีวิตกันอย่างยากลำบากมากยิ่งขึ้นเป็นทวีคูณ ในขณะที่เครื่องอุปโภค บริโภค ก็มีราคาที่สูงขึ้นอย่างน่าตกใจ โดยเฉพาะราคาพลังงาน ไม่ว่าจะเป็นน้ำมัน ก๊าซ ที่ปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง เหมือนใจขาดเติมการใช้ชีวิตของประชาชนมากยิ่งขึ้นทั้ง ๆ ที่รัฐบาลมีนโยบายในการช่วยเหลือประชาชนให้ดำเนินชีวิตไปได้โดยไม่เดือดร้อนมากนัก แต่เมื่อดูราคาพลังงาน โดยเฉพาะราคาน้ำมันแล้ว ทำให้เข้าใจได้ว่ารัฐบาลไม่ได้จริงใจกับประชาชน

จากการศึกษาราคาน้ำมันในประเทศไทยซึ่งมีข้อถกเถียงกันเสมอมาระหว่างภาคประชาชนกับกระทรวงพลังงานจากราคาน้ำมันที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศต่าง ๆ ราคาน้ำมันที่แพงนั้น

สาเหตุมาจากการเก็บภาษีในอัตราที่ซ้ำซ้อน เช่น ภาษีสรรพสามิต ภาษีเทศบาล ภาษีมูลค่าเพิ่ม เงินที่เก็บเข้ากองทุนน้ำมันและกองทุนอนุรักษ์พลังงาน ซึ่งการเก็บภาษีที่ซ้ำซ้อนนี้ที่สุดแล้ว คนที่แบกรับภาระในการจ่าย คือ ประชาชน ไม่ใช่ผู้ประกอบการแต่อย่างใด รัฐจะเก็บเท่าใด ผู้ประกอบการก็จะบวกราคาที่หัวจ่าย คนที่แบกรับภาระจริง ๆ คือ ประชาชนในทุกระดับ และยิ่งไปกว่านั้น ผลพวงจากราคาน้ำมันราคาแพงที่ปรับตัวสูงขึ้นก็จะส่งผลให้ราคาสินค้าอุปโภคบริโภคปรับตัวสูงขึ้นไปด้วย และคนที่แบกรับภาระก็ประชาชนอีกเช่นกัน

คณะกรรมการสมานฉันท์แรงงานไทย(คสรท.) และ สมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ (สรส.) เป็นองค์กรของผู้ใช้แรงงานทำงานร่วมกับเครือข่ายแรงงานทั้งในระบบ นอกกระบบ ลูกจ้างภาครัฐ เกษตรกร แรงงานข้ามชาติ ได้เคยยื่นข้อเสนอเร่งด่วนในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ต่อรัฐบาลเนื่องใน “วันกรรมกรสากล” ปี 2563 และ 2564 เรียกร้องให้รัฐบาลปรับลดราคาน้ำมัน ก๊าซ ไฟฟ้า น้ำประปา และควบคุมราคาสินค้า แต่รัฐบาลกลับเพิกเฉยต่อข้อเสนอดังกล่าว นอกจากนี้

เพิกเฉยแล้วยังดำเนินนโยบายที่ตรงกันข้ามกับข้อเสนอคือปล่อยให้ราคาน้ำมัน ก๊าซ เครื่องอุปโภคบริโภค แพงขึ้นยิ่งมาก ซึ่งทราบกันดีว่าน้ำมัน และ ก๊าซเป็นปัจจัยสำคัญในการผลิตเครื่องอุปโภคบริโภค ทุกชนิด

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น คสท. และ สรท. จึงขอให้ ดำเนินการเพื่อลดผลกระทบของประชาชน และพี่น้องผู้ใช้แรงงานอันผลพวงจากราคาน้ำมัน ก๊าซ พลังงานอื่นที่ปรับตัวสูงขึ้นดังนี้

1. เลิกการอ้างอิงราคาหน้าโรงกลั่นของประเทศสิงคโปร์
2. ยกเลิกการเก็บภาษีที่ซ้ำซ้อน และยกเลิกการเก็บเงินเข้ากองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง, กองทุนเพื่อการอนุรักษ์พลังงาน ยกเลิกค่าการตลาด
3. พิจารณาปรับลดอัตราภาษีสรรพสามิตให้สอดคล้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ
4. สนับสนุนส่งเสริมให้ประชาชนเข้าถึงพลังงานทางเลือก พลังงานสะอาด ในราคาถูก
5. นำกิจการด้านพลังงานกลับมาเป็นของรัฐ เช่นเดิมเพราะชี้ชัดว่าการแปรรูปรัฐวิสาหกิจนั้นไม่เป็นผลดีแก่ประชาชนแม้แต่น้อย แต่กลับทำให้ประชาชนต้องใช้น้ำมันพลังงาน ในราคาที่แพงขึ้น ที่โฆษณาต่อประชาชนว่าการแข่งขันเสรีพลังงานแล้วประชาชนจะได้ใช้บริการในราคาที่ถูกลง ล้วนเป็นเรื่องไม่จริง

6. สนับสนุนให้ประเทศมีความมั่นคงด้านพลังงานโดยรัฐ หรือกิจการของรัฐ ต้องผลิตพลังงานไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของกำลังการผลิตทั้งหมด

(รายงานโดยวาสนา ลำดี)

รมว.แรงงาน เยี่ยมชม พิพิธภัณฑ์แรงงานไทย พร้อมหาแนวทางสนับสนุน

11 ตุลาคม 2564 นายทวีป กาญจนวงศ์ ประธานมูลนิธิพิพิธภัณฑสถานแรงงานไทย พร้อมด้วยกรรมการมูลนิธิฯ อาทิเช่น นางสุนี ไชยรส รองประธานมูลนิธิฯ นายมานิตย์ พรหมการีย์กุล รองประธานมูลนิธิฯ นายธเนศ คำมาวงษ์ เลขานุการมูลนิธิฯ นางสาวสมหมาย สราญจิตร เภรบุญญมูลนิธิฯ และนายวิชัย นราไพบุลย์ ผู้จัดการพิพิธภัณฑสถานฯ ร่วมกับผู้นำสหภาพแรงงานอีกหลายแห่ง ร่วมต้อนรับ นายสุชาติ ชมกลิ่น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน ที่มาเยี่ยมชมพิพิธภัณฑสถานแรงงานไทย พร้อมคณะประกอบด้วย นางธิวัลรัตน์ อังกินันทน์ ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน นายสุเทพ ชิตยวงษ์ เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน นางเชิรรัตน์ นวะมะวัฒน์ โฆษกกระทรวงแรงงาน (ฝ่ายการเมือง) นายบุญชอบ สุทธมนัสวงษ์

ปลัดกระทรวงแรงงาน และผู้บริหารระดับสูงกระทรวงแรงงาน ที่เข้าร่วมในครั้งนี้ด้วย

รมว.แรงงาน และคณะเยี่ยมชมนิทรรศการการจัดแสดง โดยนายวิชัย นราไพญญ์ ผู้จัดการฯ เป็นผู้บรรยายเรื่องราวต่างในการจัดแสดงภายในอาคารที่มีห้องจัดแสดงทั้งหมด 7 ห้อง เริ่มด้วยแรงงานในยุคไพร่ทาส ต่อด้วยแรงงานรับจ้างรุ่นแรกที่เป็นแรงงานจีน ซึ่งถือเป็นแรงงานข้ามชาติกลุ่มใหญ่ในสมัยนั้น ห้องต่อมาเป็นเรื่องการปฏิรูปประเทศสมัยรัชกาลที่ 5 และห้องเปลี่ยนแปลงการปกครอง ที่กล่าวถึงสิทธิแรงงานและการรวมตัว การมีส่วนร่วมในการเปลี่ยนแปลงการปกครองของขบวนการแรงงาน ถึงการพัฒนาเศรษฐกิจ ห้องสงครามโลก กับสงครามเย็น ที่มีการพูดถึงแผนการพัฒนาเศรษฐกิจ ห้องศิลปวัฒนธรรม จิตร ภูมิศักดิ์ ที่นำเสนอเรื่องศิลปะเพื่อชีวิต ศิลปะเพื่อประชาชน ต่อมาเป็นห้องรวมจัดแสดงประวัติศาสตร์ร่วมสมัย ตั้งแต่ช่วง 14 ตุลาคม 2516 การได้มาของกฎหมายแรงงานสัมพันธ์ 2518 การเรียกร้องของแรงงานในหลายกรณี อย่างกรณีคนงานฮาร์ว การเรียกร้องเพื่อให้ได้สิทธิลาคลอด 90 วัน การได้มาของประกันสังคม การเรียกร้องให้มีกระทรวงแรงงาน เรื่องแรงงานนอกระบบ การใช้แรงงานเด็ก แรงงาน

ยุค รสช. แรงงานรัฐวิสาหกิจ ความไม่ปลอดภัยในการทำงานจากกรณีไฟไหม้โรงงานตุ๊กตาเคเดอร์ที่ส่งผลให้คนงานเสียชีวิต 188 ศพ บาดเจ็บจำนวนมาก วิกฤติเศรษฐกิจและผลกระทบกับแรงงาน

ทั้งนี้ กรรมการมูลนิธิฯได้เชิญ รมว.แรงงาน และคณะเข้าห้องประชุมเพื่อปรึกษาหารือแนวทางการสนับสนุนพิพธิภัณฑ์แรงงานไทย โดยมีการสรุปความเป็นมาของพิพธิภัณฑ์แรงงานไทย และสภาพปัญหา โดยนายวิชัยผู้จัดการพิพธิภัณฑ์ฯ

จากนั้น นายมานิตย์ พรหมการีย์กุล ประธานสภาองค์การลูกจ้างแรงงานยานยนต์ และรองประธานมูลนิธิพิพธิภัณฑ์แรงงานไทย พร้อมกรรมการ ได้ยื่นหนังสือเพื่อขอรับการสนับสนุนจากกระทรวงแรงงาน และนายทวีป กาญจนวงศ์ ประธานมูลนิธิฯได้มอบหนังสือเป็นของที่ระลึกให้กับทาง รมว.แรงงาน ด้วย

ต่อมา รมว.แรงงาน ได้ให้สัมภาษณ์กับสื่อมวลชน (<https://www.mol.go.th/news>) ว่า “ในวันนี้ผมและคณะได้ไปเยี่ยมชมพิพธิภัณฑ์แรงงานไทย เพื่อหารือแนวทางการสนับสนุนช่วยเหลือให้พิพธิภัณฑ์แรงงานไทยแห่งนี้ได้ดำเนินต่อไปตามวัตถุประสงค์ของการก่อตั้ง”

สำหรับการกิจทางประวัติศาสตร์ของ พิพิธภัณฑ์แรงงานไทย เกิดขึ้นมาเมื่อวันที่ 1 ธันวาคม 2534 โดยองค์การแรงงาน องค์การพัฒนาเอกชน นักวิชาการด้านแรงงาน นักประวัติศาสตร์ และนักจดหมายเหตุ มีมติร่วมกันให้มีการจัดตั้งพิพิธภัณฑ์แรงงานไทยขึ้น เพื่อเป็นสถานที่รวบรวมและจัดแสดงเรื่องราวของผู้ใช้แรงงานไทยและด้วยการร่วมแรงร่วมใจช่วยกันคนละไม้คนละมือ อาคารเก่าแก่ชั้นเดียวที่เคยมีประวัติเป็นสถานีตำรวจรถไฟและที่ทำการสหภาพแรงงานรถไฟก็กลายเป็นพิพิธภัณฑ์แรงงานแห่งแรกในประเทศไทยที่บอกเล่าเรื่องราวของชนชั้นแรงงาน โดยมีพิธีเปิดอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม 2536 มีวัตถุประสงค์ในการก่อตั้ง 4 ประการ คือ เพื่อจัดแสดงเรื่องราว ประวัติความเป็นมาชีวิตความเป็นอยู่และการทำงานของผู้ใช้แรงงาน เพื่อเป็นสถานที่ศึกษาค้นคว้า รวบรวม และเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์แรงงานไทย เพื่อเป็นศูนย์กลางรวบรวมข้อมูล เอกสาร หนังสือ เทปบันทึกเสียงและวิดีโอเกี่ยวกับแรงงานไทย สำหรับให้บริการแก่สาธารณชน และเพื่อเป็นศูนย์ศิลปวัฒนธรรมแรงงาน ที่จัดกิจกรรมเพื่อผู้ใช้แรงงานและสาธารณชน

ทั้งนี้ ปัจจุบันสถานที่ตั้งของพิพิธภัณฑ์แรงงานไทยที่อยู่ในบริเวณพื้นที่รถไฟมักกะสัน ซึ่งทางรถไฟแห่งประเทศไทยจะนำพื้นที่ดังกล่าวไป

พัฒนาในเชิงธุรกิจเพื่อหารายได้ โดยจะมีการส่งมอบพื้นที่ให้กับผู้ลงทุนภายในเดือนตุลาคม 2564 นี้ แต่ในความสำคัญของพิพิธภัณฑ์ฯ แห่งนี้ ที่ให้บริการเป็นแหล่งศึกษาให้กับผู้ใช้แรงงาน นักเรียน นักศึกษา จากสถาบันการศึกษากว่า 20 แห่ง และเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นเป็นรู้จักของชาวต่างประเทศ ซึ่งได้รับการบรรจุในคู่มือการท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ

โดยล่าสุด เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2564 นายสุชาติ ชมกลิ่น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน ได้เชิญคณะที่ปรึกษาคณะทำงานรัฐมนตรีฯ และเจ้าหน้าที่กระทรวงแรงงาน ที่เกี่ยวข้องมาร่วมหารือแนวทางการสนับสนุนพิพิธภัณฑ์แรงงานไทย ซึ่งเสนอพื้นที่ที่สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน จังหวัดชลบุรี ราว 2 งานกว่า พร้อมก่อสร้างอาคาร และจะจัดก่อสร้างอาคารใน 10 ธันวาคม 2564 เพื่อหารายได้บริจาคช่วยเหลือเรื่องการบริหารจัดการให้กับมูลนิธิพิพิธภัณฑ์แรงงานไทยต่อไป

(รายงานโดยวาสนา ลำดี)